

Đường Về Nhà (The Way Home)

Contents

Đường Về Nhà (The Way Home)	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	11
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	21
7. Chương 7	25
8. Chương 8	29
9. Chương 9	32
10. Chương 10	37

Đường Về Nhà (The Way Home)

Giới thiệu

Người dịch: thaobtMối quan hệ của Anna và Saxon được ràng buộc bởi một bản hợp đồng hai năm t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-ve-nha-the-way-home>

1. Chương 1

Saxon Malone nói mà không nhìn cô, “Điều này sẽ không được làm. Em có thể là thư kí hoặc tình nhân của tôi, nhưng không thể là cả hai. Hãy chọn đi.”

Anna Sharp dừng lại, những ngón tay nhanh nhẹn của cô chọt lơ lửng trên chồng giấy tờ đã được phân loại để tìm kiếm bản hợp đồng mà anh yêu cầu... Yêu cầu của anh đã thoát ra khỏi bầu trời, và cô cảm thấy hơi thở của cô như dừng lại.

Chọn, anh ấy đã nói thế. Đó là điều này hoặc điều khác. Saxon luôn nói chính xác những gì anh nghĩ và ghi nhớ những gì anh nói.

Chớp nhoáng, cô nhận thấy một cách rõ ràng, điều đó sẽ như thế nào, phụ thuộc vào câu trả lời của cô.

Nếu cô chọn là thư kí của anh, cô sẽ không có bất cứ một hành động nào nữa mà với cô, điều đó có thể giải thích như là riêng tư.

Cô biết Saxon tốt, biết cả ý chí sắt đá của anh, anh hoàn toàn có thể phân chia cuộc sống của anh như thế nào. Cuộc sống riêng tư của anh chưa bao giờ bị bòn rút trong việc kinh doanh và ngược lại.

Nếu cô chọn là người yêu, không phải, là tình nhân, anh chắc chắn sẽ cung cấp hoàn toàn cho cô, và với sự trao đổi ấy, cô phải sẵn sàng quan hệ tình dục với anh bất cứ khi nào anh có thời gian. Cô sẽ mong đợi để cho anh toàn bộ lòng trung thành trong khi anh không hứa bất cứ điều gì trong sự đáp lại về sự trung thủy, hay một tương lai.

Theo lẽ thường và lòng tự trọng, cô phải chọn vị trí đứng đắn của một thư kí và từ chối vị trí nằm ngang của tình nhân, nhưng cô vẫn do dự.

Cô đã là thư kí của Saxon trong một năm, và đã yêu anh đúng với thời gian đó. Nếu cô chọn công việc, anh sẽ không bao giờ cho phép cô có bất cứ sự gần gũi nào với anh như bây giờ. Khi là nhân tình, ít ra cô cũng được tự do biểu lộ tình yêu theo cách riêng của mình, và những giờ trải qua trong vòng tay của anh như là một lá bùa chống lại một tương lai không có anh. Tương lai ấy dần dần cô sẽ phải đối mặt.

Saxon không phải là một người đàn ông bẽn lẽn, một người mà phụ nữ có thể lên kế hoạch cho cuộc sống. Anh không tha thứ bất kì sự liên hệ nào.

Cô nói với giọng thấp, “Nếu tôi chọn là nhân tình của anh, sau đó sẽ như thế nào?”

Cuối cùng anh ngước lên, và đôi mắt màu xanh thẫm của anh nhìn cô soi mói, “Vậy thì tôi sẽ tuyển một thư kí mới” anh nói thẳng thừng “Và đừng mong đợi tôi sẽ đề nghị kết hôn, tôi sẽ không làm vậy, trong bất cứ hoàn cảnh nào.”

Cô hít vào một hơi thở sâu. Anh đã tuyên bố nó rõ ràng hơn bất kì điều gì. Sự hấp dẫn bùng cháy của cơ thể đã vượt họ trong đêm trước sẽ chẳng bao giờ mạnh mẽ hơn, ít nhất là với anh. Anh sẽ không bao giờ cho phép nó.

Cô đã ngạc nhiên biết bao, khi mà anh vẫn có thể điềm tĩnh sau những giờ làm tình dữ dội mà họ đã chia sẻ ngay trên tấm thảm dưới chân cô. Nếu như nó là một sự làm tình vội vàng, họ sẽ có thể lờ đi như một sự lầm lạc. Nhưng thực tế, họ đã làm tình lặp đi lặp lại nhiều lần trong sự điên cuồng kéo dài, không có một sự giả vờ nào khác. Văn phòng của anh tràn ngập những kí ức tình dục, anh đã chiếm lấy cô trên sàn nhà, trên trường kỉ, trên bàn giấy, cái bàn mà giờ đây đã bị che phủ bởi những tờ hợp đồng và những bản kế hoạch, thậm chí họ đã làm tình trong nhà vệ sinh.

Anh không phải là một người tình dịu dàng, anh đòi hỏi cao, dữ dội, gần như thoát ra khỏi sự kiềm chế, nhưng lại hào phóng trong cái cách mà anh chắc chắn rằng cô sẽ thoả mãn như anh với mỗi va chạm. Ý nghĩ không bao giờ biết được lần nữa mức độ của sự đam mê khiến trái tim cô siết chặt một cách đau đớn.

Cô đã 27 tuổi và chưa bao giờ yêu trước đây, thậm chí khi còn là một thiếu nữ đã có sự phân hạng giữa đam mê và người yêu chính thức. Nếu cô bỏ qua cơ hội này cô có thể sẽ không bao giờ có lần khác và chắc chắn không bao giờ có lần khác với Saxon.

Vì thế, với khả năng tự chủ một cách trọn vẹn, cô đã trở thành người đàn bà của Saxon Malone. “Tôi chọn là người yêu của anh,” cô nói nhẹ nhàng “với một điều kiện.”

Có một tia lửa nóng trong đôi mắt sâu của anh, nó nhanh chóng nguôi đi ở những từ cuối cùng của cô.

“Không có điều kiện nào.”

“Có một điều kiện,” cô nhấn mạnh “Tôi không ngây thơ đủ để nghĩ đến mối quan hệ này.”

“Đó không phải là một mối quan hệ. Đó là một sự sắp đặt.”

“Sự sắp đặt này sẽ không kéo dài mãi mãi. Tôi muốn có một sự đảm bảo để bảo trợ cho bản thân, cách kiếm tiền cho bản thân, vì bất chợt tôi sẽ không tìm kiếm cho mình nếu không có một nơi để sống hay cách để tạo nên cuộc sống.”

“Tôi sẽ chu cấp cho em, và hãy tin tôi, em sẽ kiếm được mỗi xu của nó” anh nói, đôi mắt di chuyển xuống cơ thể cô theo cái cách bất chợt làm cô cảm thấy như trần trụi, da thịt cô nóng bỏng và siết chặt.

“Tôi sẽ lập cho em một tài khoản, nhưng tôi không muốn em làm việc, và đó là điều cuối cùng.”

Cô căm thù nó, cái cách mà anh đặt ra mối quan hệ của họ, cho nó là một mối quan hệ, tức giận với sự khẳng định của anh về một nền tảng vụ lợi như thế, nhưng trái lại cô biết nó là nền tảng duy nhất mà anh có thể đồng ý. Mặt khác, cô sẽ chiếm lấy anh trên bất kì nền tảng nào mà anh khao khát.

“Được rồi,” cô nói, tìm kiếm một cách máy móc những từ ngữ mà anh có thể chấp nhận và hiểu, những từ không gợi bất kì cảm xúc nào “Đó là một sự thoả thuận.”

Anh nhìn chăm chăm vào cô lặng lẽ trong một lúc, như thường lệ khuôn mặt anh không thể đọc được gì. Chỉ có sức nóng trong đôi mắt anh. Sau đó anh thong thả bước đến cánh cửa, đóng và khoá nó lại, thậm chí mặc dù đó là thời gian nghỉ và họ chỉ có một mình. Khi anh xoay lại, Anna có thể nhìn thấy rõ ràng sự thêm khát của anh, và toàn bộ cơ thể cô bị siết chặt trong sự đáp lại. Hơi thở cô dồn dập và yếu ớt khi anh với lấy cô. “Vậy thì bây giờ em có thể bắt đầu.” anh nói và kéo cô lại với anh.

2 năm sau.

Anna nghe thấy tiếng chìa khoá của anh ngoài cửa bèn ngồi thẳng dậy trên ghế sofa, tim của cô đột nhiên đập nhanh hơn. Anh trở về sớm hơn một ngày so với lúc anh nói với cô, và dĩ nhiên là anh đã không gọi điện. Anh không bao giờ gọi cho cô mỗi khi anh đi công tác xa bởi vì điều đó có vẻ như sẽ thừa nhận một mối quan hệ, giống như anh đã khẳng định, sau hai năm vẫn duy trì chỗ ở riêng.

Anh vẫn phải quay về nhà mỗi sáng để thay quần áo trước khi đi làm. Cô không nhảy lên chạy vào vòng tay anh. Cái đó cũng có thể làm anh thấy không thoải mái. Bây giờ cô đã hiểu rất rõ người đàn ông mà cô yêu. Anh không thể chấp nhận bất cứ cái gì giống như sự quan tâm và cô không hiểu tại sao. Anh rất thận trọng không bao giờ xuất hiện đột ngột để thăm cô, anh không bao giờ gọi cô bằng tên thân mật, không bao giờ cho cô những cái vuốt ve nhẹ nhàng bất chợt, không bao giờ thì thầm những lời yêu thương bên tai cô ngay cả khi làm tình mãnh liệt nhất.

Tất cả những gì anh nói với cô trên giường luôn là những từ đòi hỏi và kích thích tình dục, giọng anh khàn khàn với sự căng thẳng, nhưng anh thật sự là một người tình nhạy cảm và biết hiến dâng. Cô thích làm tình với anh không chỉ bởi sự thoả mãn mà anh luôn mang lại cho cô, mà còn bởi vì trong quá trình đáp ứng những khao khát về thể xác cô có thể hiến dâng tất cả cho anh sự yêu thương mà anh không bao giờ chấp nhận ngoài giường ngủ.

Khi họ làm tình cô có lí do để hôn anh, sờ anh, ôm anh thật chặt, và trong khoảnh khắc ấy anh hoàn toàn buông lỏng trong sự vuốt ve mơn trớn. Trong những đêm dài anh không thể thoả mãn được không chỉ bởi tình dục mà còn vì sự gần gũi của cô. Mọi đêm cô ngủ trong vòng tay anh, và nếu vì một lý do nào đó cô bị dịch chuyển khỏi anh trong đêm thì anh sẽ tỉnh giấc và với tới cô, kéo cô vào anh lần nữa. Tối sáng anh lại rút về trong cái vỏ bọc cô đơn lạnh lùng của mình nhưng trong đêm anh hoàn toàn là của cô.

Có nhiều khi cô cảm thấy anh cũng cần những đêm đó cũng mạnh mẽ như cô cần và cùng chung một lí do. Đó là những lần duy nhất anh để cho bản thân mình cho và nhận tình yêu ở một mức độ nào đó.

Vì thế cô bắt buộc mình phải ngồi và giữ quyển sách đang đọc mở trong lòng, cho đến khi cánh cửa mở ra và cô nghe thấy tiếng chiếc va li va chạm mạnh trên sàn nhà, cô cho phép mình ngược lên và mỉm cười. Trái tim cô nhảy lên với cái nhìn đầu tiên của anh, như nó đã làm trong 3 năm, và sự đau đớn siết chặt cô khi cô nghĩ đến việc không thể nhìn thấy anh nữa. Cô có một đêm nữa với anh, một cơ hội nữa và sau đó cô sẽ phải kết thúc nó.

Anh có vẻ như mệt mỏi, có những bóng tối dưới đôi mắt anh, và những đường rãnh cong nơi cái miệng đẹp của anh như sâu hơn. Tuy nhiên, không phải lần đầu tiên cô bị đánh ngã khi thấy anh đẹp trai một cách không thể tin được ra sao, với làn da màu ô liu đặc biệt, mái tóc thâm màu, đôi mắt xanh thẳm. Anh chưa

bao giờ đề cập đến bố mẹ của mình, và bây giờ cô ngạc nhiên về họ, về sự kết hợp của những gen đã tạo nên những màu sắc ấn tượng như thế, nhưng đó là một việc khác mà cô không thể hỏi.

Anh cởi chiếc áo vét của bộ com lê và treo nó cẩn thận trong phòng để đồ, và trong khi anh làm điều đó, Anna đã bước qua quầy rượu nhỏ và rót cho anh chừng hai đốt tay rượu Scot. Anh cầm lấy đồ uống và với một tiếng thở dài của sự th uởng thức, nhắm nháp nó trong khi tay anh bắt đầu nới lỏng nút thắt của chiếc cà vạt. Anna lùi lại, không muốn làm rối anh, nhưng đôi mắt cô lẩn ná trên bờ ngực rộng, vạm vỡ của anh, và cơ thể cô bắt đầu bị kích thích một cách tương tự.

“Chuyến đi có tốt không?” việc kinh doanh luôn là một đề tài an toàn.

“Có, Carrluci đã được mở rộng, đúng như em nói.” Anh kết thúc việc uống với bàn tay hất nhanh, cất cái ly đi và vòng tay quanh thắt lưng cô.

Anna ngửa đầu ra sau, sự ngạc nhiên trong đôi mắt cô. Anh đang làm gì vậy? Anh luôn theo một khuôn mẫu khi anh quay về sau mỗi chuyến đi: anh sẽ tắm vòi tắm hoa sen trong khi cô chuẩn bị một bữa ăn nhẹ, anh sẽ đọc một tờ báo, sau đó họ sẽ nói về chuyến đi của anh, và cuối cùng họ sẽ đi ngủ.

Anh sẽ buông lỏng thú nhục dục chỉ sau đó và họ sẽ làm tình trong nhiều giờ. Anh đã làm thế trong hai năm, vậy thì tại sao anh lại phá vỡ khuôn mẫu đó bằng việc với lấy cô gần như ngay sau khi anh bước qua cánh cửa.

Cô không thể đọc được biểu hiện trong đôi mắt xanh của anh, chúng quá sáng nhưng lại đang lấp lánh một cách kì lạ. Những ngón tay anh kim chặt ở thắt lưng cô.

“Có điều gì không ổn sao?” có sự lo lắng xen vào trong giọng nói của cô.

Anh cười một cách căng thẳng, cộc cằn, “Không, không có gì không ổn, đó chỉ là một phản ứng khôn kiếp sau chuyến đi” ngay khi nói, anh đã di chuyển họ về phía phòng ngủ. Lập tức ở đó, anh đã xoay cô vòng quanh và bắt đầu cởi áo quần của cô, kéo chúng ra trong sự nôn nóng. Cô đứng một cách ngoan ngoãn, cái nhìn chăm chăm khoá chặt trên khuôn mặt anh.

Nó là trí tưởng tượng của cô hay là có một tia sáng dịu đi lướt nhẹ qua khuôn mặt anh khi cuối cùng cô đã trần truồng và anh kéo cô áp sát vào anh. Anh phủ hai cánh tay anh quanh người cô, gần như siết lấy cô. Những nút áo sơ mi ẩn vào bầu ngực cô và cô vặn vẹo một chút, nhanh chóng nhường chỗ cho sự thèm khát đang gia tăng. Sự đáp ứng của cô luôn mạnh mẽ và lập tức, nâng lên để gặp anh.

Cô kéo mạnh áo sơ mi của anh “Anh đừng nghĩ rằng anh tốt hơn nếu không có điều này.” cô thì thầm “và điều này” Cô lướt hai bàn tay giữa chúng và bắt đầu mở khoá thắt lưng anh. Anh thở nặng nề hơn và sức nóng của cơ thể anh đang đốt cháy cô, thậm chí xuyên qua quần áo anh. Thay vì lùi lại để anh có thể cởi quần áo, anh lại siết chặt hai cánh tay anh quanh người cô và bồng cô lên, sau đó mang cô đến giường ngủ.

Anh ngã ra giường với cô vẫn trong vòng tay anh, sau đó xoay người để cô nằm bên dưới anh. Cô kêu lên một âm thanh nhỏ trong cổ họng khi anh dùng bắp đùi vạm vỡ để căng hai chân cô ra, và hông anh chuyển vào khe hở mà anh vừa mới tạo ra.

“Anna.” Tên cô được rên rỉ từ sâu trong ngực anh. Anh giữ chặt khuôn mặt cô giữa hai bàn tay và áp miệng lên miệng cô, sau đó với tay xuống giữa họ để mở khoá chiếc quần dài của anh. Anh đang ở trong một sự giận dữ và cô không biết tại sao nhưng cô cảm nhận thấy đôi hồi dữ dội của anh và giữ cô lại với anh.

Anh vào bên trong cô với một cơn sóng dữ dội làm cô uốn cong người trên giường. Cô chưa sẵn sàng và sự đi vào của anh làm cô đau đớn nhưng cô lại đẩy những ngón tay cô vào trong tóc anh và siết chặt đầu anh, cho anh sự thoải mái mà cô có thể mặc dù cô biết có điều gì không ổn.

Lập tức anh đã ở bên trong cô, tuy nhiên sự tuyệt vọng biến mất trong đôi mắt anh, cô cảm thấy sự căng thẳng trong các bắp thịt anh giảm xuống. Anh hạ xuống áp sát vào cô với một tiếng rên rỉ nhỏ thích thú, cơ thể to lớn áp sát cô trên giường ngủ. Sau một khoảnh khắc, anh chống mình lên hai khuỷu tay, “Anh xin lỗi”, anh thì thầm, “Anh không cố ý làm em đau”.

Cô mỉm cười dịu dàng và vuốt ve mái tóc anh, “Em biết”, cô trả lời, kéo đầu anh xuống trong phạm vi một nụ hôn. Cơ thể cô đã quen với anh, và sự đau đớn khi anh đi vào thô bạo đã biến mất, hầu như chỉ để lại

niềm vui sáng chói của việc làm tình. Cô chưa bao giờ nói điều đó lớn tiếng, nhưng cơ thể cô đã nói, và nó luôn lặp lại trong đầu cô: Em yêu anh. Cô nói những từ đó lần nữa trong đầu cô khi anh bắt đầu chuyển động, và cô ngạc nhiên nếu nó sẽ là cuối cùng.

2. Chương 2

Sau đó, cô thức dậy từ một trạng thái lơ mơ, nghe vòi tắm hoa sen chảy. Cô biết cô nên dậy và bắt đầu chuẩn bị cho một bữa ăn, nhưng cô đã bị giữ chặt trong một quán tính kì lạ. Bây giờ cô không thể quan tâm về thức ăn khi phần còn lại của cuộc sống cô phụ thuộc vào những gì xảy ra giữa họ. Cô không thể hoãn nó lại lâu hơn nữa.

Có thể đêm nay sẽ không là lần cuối cùng. Có thể. Trước đây phép màu đã xảy ra.

Cô có thể hi vọng vào phép màu, nhưng cô đã chuẩn bị cho một thực tế ít hoàn hảo hơn. Cô sẽ rời khỏi sự sang trọng này, căn hộ tiện nghi mà Saxon đã chu cấp cho cô. Hướng cuộc sống tiếp theo của cô sẽ không được kết hợp bởi màu sắc, vậy thì như thế nào? Những tấm thảm phù hợp và những rèm cửa không quan trọng, Saxon quan trọng, nhưng cô sẽ không có khả năng để có anh.

Cô chỉ hi vọng cô có khả năng giấu tiếng khóc và sự van xin, anh sẽ căm ghét cảnh tượng đó.

Việc sẽ không có anh là điều khó khăn nhất mà cô từng đối mặt. Bây giờ cô yêu anh thậm chí còn hơn cả hai năm trước đây, khi cô đồng ý là người tình của anh. Nó luôn siết chặt trái tim cô với cái cách anh làm điều gì đó như sự ân cần, sau đó lại biến mất như cách nó xuất hiện như chỉ là một cử chỉ vô tình xảy ra với hiện tại. Điều đó không đi đến bất cứ rắc rối nào để làm cái gì đó với cô. Và có sự liên quan mà anh biểu lộ qua cái cách lạnh nhạt, yên lặng khi anh lập ra một cách đều đặn hồ sơ cổ phần to lớn mang tên cô, vì thế cô sẽ đảm bảo về mặt tài chính và cái cách mà anh luôn khen ngợi bất cứ cái gì mà cô nấu.

Cô chưa bao giờ thấy ai đòi hỏi được yêu nhiều như Saxon, cũng không có ai loại bỏ bất cứ dấu hiệu nào của tình yêu dữ dội như anh.

Anh hầu như đã kiềm chế một cách cuồng tín và cô đã yêu say mê nó khi sự kiềm chế của anh tan vỡ khi họ làm tình, tuy nhiên trước đây chưa bao giờ anh làm tình điên cuồng, thêm khát như đêm nay. Chỉ khi họ làm tình, cô mới thấy Saxon thực sự, sự đam mê nguyên thủy mà anh đã che giấu trong phần còn lại của thời gian.

Cô yêu tất cả những biểu hiện của anh, nhưng cô yêu nhất hình ảnh, cái nhìn của anh trong lúc họ làm tình. Mái tóc đen ướt đầm mồ hôi, đôi mắt dữ dội và sáng ngời, tất cả giới hạn bị thiêu hủy khi sự đẩy vào của anh tăng lên trong cả chiều sâu lẫn tốc độ.

Cô không có những tấm hình của anh. Cô sẽ giữ những hình ảnh đó trong tâm trí sắc và bóng, như thể cô sẽ lấy ra xem lại chúng mỗi khi sự cô độc trở nên quá dữ dội. Sau đó cô sẽ so sánh một cách cẩn thận khuôn mặt thân yêu của anh với người khác, khuôn mặt bằng với sự quý giá và tìm kiếm sự tương tự, điều đó sẽ làm cô thấy an ủi lẫn đau đớn.

Cô vuốt ve đôi tay lên khắp bụng cô, nó vẫn còn phẳng và không biểu lộ điều gì, tuy nhiên đứa bé đang lớn dần ở bên trong.

Cô đã có vài triệu chứng báo hiệu việc mang thai, mặc dù gần như 4 tháng. Đó là một dấu hiệu mà cô đã đến gặp bác sĩ cho một cuộc sát hạch để phòng ngừa, điều đó đã biểu hiện một điều kiện vật lý tốt và chắc chắn có thai. Cô không có sự nôn mửa buổi sáng, chỉ một vài lần buồn nôn, điều đó không quan trọng ngoại trừ sự hồi tưởng quá khứ. Bộ ngực bây giờ trở nên nhạy cảm hơn một chút, và cô bắt đầu có những giấc ngủ ngắn, nhưng cô cảm thấy mình khác hơn trước đây.

Sự khác biệt lớn nhất là cô cảm thấy hầu như những xúc cảm về đứa trẻ tràn ngập, đứa bé của Saxon: niềm vui điên cuồng vì sự có mặt của nó bên trong cô, sự che chở dữ dội; cảm giác mạnh mẽ về sự sở hữu vật

lý, sự nôn nóng để được bằng nó thật sự trong vòng tay cô, và gần như một cảm giác về sự mất mát không chịu đựng nổi vì cô sẽ mất đi người cha khi có được đứa con.

Saxon đã làm rõ ngay từ đầu, rằng anh sẽ không chấp nhận những sự trói buộc và đứa con không phải là một sự trói buộc đơn thuần, nó là mắc xích không thể bẻ gãy được. Anh sẽ tìm kiếm điều quá quắt đó. Chỉ việc biết cô mang thai cũng đủ để anh rời xa cô.

Cô cố gắng để oán hận anh, nhưng cô không thể. Cô đã đi vào điều này với đôi mắt mở to, Saxon chưa bao giờ cố che dấu điều gì với cô, chưa bao giờ có bất cứ lời hứa nào, trên thực tế, với cái cách của anh, cô biết chắc chắn rằng anh sẽ không đề nghị bất cứ điều gì hơn là một mối quan hệ về thể xác. Anh không làm điều gì khác hơn những gì anh nói anh sẽ làm. Đó không phải lỗi của anh khi kế hoạch tránh thai của họ thất bại, cũng không phải lỗi của anh khi trái tim cô tan nát vì anh.

Vòi tắm đã ngừng chảy. Sau một phút, anh trần truồng bước vào phòng ngủ, chà khăn tắm lên khắp mái tóc ướt. Một cái cau mày nhẹ đã kéo lông mày anh xuống khi anh thấy cô vẫn còn nằm trên giường, anh kéo khăn tắm vòng quanh cổ và bước ra ngồi xuống bên cạnh cô, lướt bàn tay xuống tấm trải giường tìm kiếm cơ thể mềm mại, ấm áp của cô. Bàn tay anh đặt lên bụng cô “Em ổn chứ?” anh hỏi với sự lo lắng, “Em có chắc anh không làm em đau không?”. Cô đặt một tay lên tay anh “Em không sao”. Hơn cả tốt, nằm đó với bàn tay anh áp vào đứa trẻ anh trao cho cô.

Anh ngáp dài rồi nhún vai nói lỏng những bắp thịt. Bây giờ anh không còn dấu hiệu của sự căng thẳng trước đó, biểu hiện thư giãn, đôi mắt anh lười biếng với sự thoải mái “Anh đói rồi. Em muốn ăn tối ở nhà hay ra ngoài?”

“Chúng ta hãy ăn ở nhà.” Cô không muốn trải qua buổi tối cuối cùng của họ ở một nhà hàng đông đúc.

Khi anh bắt đầu đứng dậy, cô siết chặt bàn tay cô với tay anh, giữ anh lại. Anh trao cho cô một cái nhìn ngạc nhiên nhẹ nhàng. Cô hít một hơi thở sâu, bây giờ cô biết phải đưa ra điều này trước khi cô mất tinh thần, tuy nhiên những lời cô thốt ra không giống với những điều cô đã lên kế hoạch “Em tò mò không biết anh sẽ làm gì nếu em tình cờ có thai?”

Phút chốc, gương mặt anh hoàn toàn biến mất hết biểu hiện và đôi mắt anh phủ một lớp sương mù. Giọng anh sâu và thận trọng. “Khi bắt đầu, anh đã nói với em, anh sẽ không kết hôn trong bất cứ hoàn cảnh nào, vì thế đừng cố gắng có thai để níu kéo anh. Nếu em tìm kiếm một cuộc hôn nhân, anh không phải là người đàn ông đó, và có lẽ chúng ta sẽ huỷ bỏ sự sắp đặt của chúng ta.”

Sự căng thẳng đã trở lại, mỗi đường nét trên cơ thể to lớn của anh căng ra khi anh ngồi trần truồng bên giường chờ nghe câu trả lời của cô, nhưng cô có thể thấy không có dấu hiệu nào của sự lo lắng trên khuôn mặt anh. Anh đã có quyết định và bây giờ anh chỉ chờ nghe quyết định của cô.

Một sức mạnh to lớn đẩy vào ngực cô và cô chịu đựng nó một cách khó khăn, nhưng câu trả lời của anh không hơn điều cô đã mong đợi.

Nhưng cô thấy rằng cô không thể nói những điều khiến anh đứng dậy, mặc quần áo vào và đi ra ngoài. Không phải bây giờ, vào buổi sáng. Cô muốn có đêm cuối cùng với anh, gần gũi trong vòng tay anh. Cô muốn nói cô yêu anh một lần nữa, theo cách mà anh sẽ cho phép.

Saxon thức dậy sớm ở buổi sáng tiếp theo, và nằm dài trong ánh sáng mờ ảo của bình minh, không thể ngủ tiếp vì sự căng thẳng sau âm vang của câu hỏi mà Anna đã nêu ra đêm qua. Trong một vài khoảnh khắc như cơn ác mộng, anh thấy toàn bộ cuộc sống của anh như sụp đổ, cho đến khi Anna mỉm cười im lặng và nói nhẹ nhàng “Không, em chưa bao giờ cố gắng để buộc anh kết hôn với em. Đó chỉ là một câu hỏi.”

Cô vẫn còn ngủ, đầu cô gối lên vai anh, cánh tay trái anh vòng quanh người cô, tay phải vẫn còn trên hông cô. Từ ngày đầu tiên, anh đã không có khả năng để ngủ nếu không có cô gần bên anh. Anh đã ngủ một mình toàn bộ cuộc sống trưởng thành, nhưng khi Anna trở thành người tình của anh, bất ngờ anh cảm thấy ngạc nhiên là anh không thể ngủ một mình được nữa.

Điều đó trở nên tệ hơn. Những chuyến đi kinh doanh trước đây chưa bao giờ quấy rầy anh, trên thực tế, anh đã phát triển mạnh nhờ chúng, nhưng gần đây, chúng làm anh phát cáu. Chuyến đi cuối cùng là tệ nhất, những sự trì hoãn, những sự cố và những điều không thuận lợi không có gì bất thường, nhưng những

điều trước đây anh cho là tất nhiên giờ đây làm anh khó chịu gần như không thể chịu nổi. Một chuyến bay muộn có thể đem lại cho anh sự giận dữ, một bản kế hoạch bị thất lạc gần như đủ để làm ai đó bốc cháy, một mẫu thiết bị bị gãy khiến anh nguyên rửa một cách gay gắt; và đỉnh cao là anh không có khả năng để ngủ. Sự ồn ào của khách sạn và chiếc giường xa lạ là một sự khó chịu đặc biệt, mặc dù có lẽ anh sẽ không chú ý đến chúng nếu Anna ở đó với anh.

Sự thú nhận cô đơn đó đủ để anh đổ mồ hôi, và thêm vào đó là một nhu cầu day dứt được trở về Denver với Anna.

Nó sẽ không ổn cho đến khi anh có cô bên dưới anh trên giường ngủ, cho đến khi anh cảm thấy cơ thể ấm áp, mềm mại của cô quấn lấy anh, cuối cùng anh sẽ có khả năng để thư giãn.

Anh đã đi xuyên qua cánh cửa của căn hộ và sự khao khát đã đập vào anh như một cú đấm, chậm và mạnh. Anna nhìn lên với nụ cười như thường lệ, đôi mắt thăm thẳm, êm dịu và trong sáng như một hồ nước mờ ảo, và tâm trạng hoang dại của anh biến mất, thay thế bằng nhu cầu tình dục nguyên thủy.

Việc đi qua cánh cửa như bước vào một nơi thăm kín để tìm kiếm người phụ nữ tạo nên sự đặc biệt với anh. Cô đã rót cho anh một thứ nước uống và lướt đến gần anh, và anh đã ngửi thấy mùi hương ngọt ngào từ làn da cô, mùi hương đã bám vào những tấm trải giường của họ, mùi hương vắng mặt ở những tấm trải giường bằng vải lanh ở khách sạn đã làm anh phát điên lên. Tính chất dữ dội của sự thèm khát đã giữ anh lại vẫn còn lại một ít sự rung chuyển vào buổi sáng nay.

Anna. Anh đã chú ý đến sự trầm lặng đó, và mùi hương nữ tính của cô từ ngay ngày đầu tiên anh thuê cô làm thư kí. Anh đã thèm muốn cô ngay từ lúc đầu nhưng anh đã kiềm chế sự thôi thúc tình dục vì anh không muốn và cũng không cần một kiểu rắc rối trong công việc. Mặc dù vậy, sự thèm khát ngày càng trở nên mạnh mẽ hơn, cho đến khi nó trở thành một nhu cầu không thể chịu đựng nổi, đã giày vò anh cả ngày lẫn đêm, và sự kiềm chế đã bắt đầu sụp đổ.

Anna giống như mật ong, và anh sắp điên lên vì thèm muốn nếm cô. Tóc cô màu nâu, sáng bóng, mượt mà, có những vệt vàng hoe, và đôi mắt cô thăm thẳm dịu dàng. Thậm chí làn da cô cũng có vẻ mịn màng, ấm áp, ngọt ngào. Cô không thích chưng diện nhưng lại thích thú quan sát người nào đó xoay liên tục theo cách của cô. Và đôi mắt dịu dàng đó luôn bình thản, ấm áp và lôi cuốn, cuối cùng cho đến khi anh không còn có khả năng chống lại sự hấp dẫn. Cơ giận của đêm đầu tiên ấy vẫn còn làm anh giật nảy mình, ngay cả trong kí ức, vì anh chưa bao giờ đánh mất sự kiềm chế cho đến khi ấy. Anh đã đánh mất nó với Anna, sâu trong vực thăm ngọt ngào, nóng bỏng của cô và đôi lúc anh cảm thấy như không bao giờ tìm lại được.

Anh chưa bao giờ để bất cứ ai đến gần anh, nhưng sau đêm đầu tiên đó, anh nhận ra rằng anh không thể rời bỏ cô như đã làm với những người khác. Việc thừa nhận sự thật đơn giản đã làm anh hoảng hốt. Cách duy nhất mà anh có khả năng xử lý là phân chia một cách hoàn hảo giữa cô với những phần còn lại trong cuộc sống của anh. Cô có thể là người tình của anh, nhưng không thể là cái gì khác. Anh không thể để cho vấn đề của cô quá nhiều. Anh vẫn luôn đề phòng để cô không trở nên quá gần.

Anna có thể phá hủy anh và những thứ sâu bên trong anh. Không ai khác đã từng đe dọa sự phòng thủ của anh, và có những lần khi anh muốn bỏ đi, không bao giờ nhìn thấy cô nữa, nhưng anh đã không thể. Anh cần cô quá nhiều và anh luôn luôn đấu tranh để giữ cô lại khi anh nhận ra điều đó.

Nhưng sự sắp đặt của họ có thể giúp cho anh được ngủ với cô mỗi đêm và ngày càng đánh mất mình trong cơ thể ấm áp, mềm mại của cô. Trên giường ngủ anh có thể hôn cô và lướt hai bàn tay khắp người cô, quần trong mùi hương và sờ mó cô, để giữ cô gần với anh. Trên giường ngủ, cô bám chặt lấy anh với sự buông thả, mở rộng mình với anh bất cứ khi nào anh muốn, đôi tay lướt khắp người anh với những cái vuốt ve dịu dàng, táo bạo khiến cho anh trở nên hoang dại. Một khi họ cùng nhau trên giường ngủ, điều đó dường như là cô chưa bao giờ ngừng chạm vào anh, và bất chấp bản thân, anh đã đắm mê với điều đó. Thỉnh thoảng tất cả những điều anh có thể làm là giữ sự rên rỉ trong một sự lạ lẫm, không hoàn toàn là trạng thái ngây ngất thể xác khi cô hôn hít, vuốt ve và âu yếm.

Tuy nhiên, với tất cả những điều đó họ đã thực sự sống với nhau trong hai năm, khoảng cách nhỏ nhoi mà anh nhấn mạnh vẫn duy trì, rất cần thiết cho anh, trên thực tế, những giới hạn của thời gian không đáng kể; bây giờ anh đã biết thêm nhiều chút về cô so với trước đây, Anna không nói cho bất kì ai về những chi tiết về quá khứ cũng như cuộc sống hiện tại của cô, và anh không hỏi, vì điều đó sẽ gần như tạo nên cái có

để cô có cơ hội hỏi về cuộc sống quá khứ của anh, đó là điều mà thậm chí với anh, anh cũng ít khi cho phép mình nghĩ đến.

Anh biết cô bao nhiêu tuổi, sinh ra ở đâu, số bảo hiểm xã hội, công việc trước kia của cô, vì tất cả những điều đó được ghi trong hồ sơ cá nhân của cô. Anh biết cô chu đáo, đảm đang trong những việc vụn vặt và thích một cuộc sống yên tĩnh. Cô ít khi uống rượu và mới đây cô đã hoàn toàn ngưng uống. Cô đọc khá khá, sự quan tâm của cô rất rộng và khác nhau cả về sự tưởng tượng lẫn không tưởng.

Anh biết cô thích màu tuyền lam và không thích những món ăn nhiều gia vị. Nhưng anh không biết rằng cô có từng yêu chưa, điều gì đã xảy ra với ra đình cô, trong hồ sơ nhân sự, không ai được cô liệt kê trong cột họ hàng, rằng cô từng là một người dẫn đầu sự cổ vũ hay là đã từng đi vào những sự rắc rối của những trò chơi khăm trẻ con không. Anh không biết tại sao cô chuyển đến Denver hay ước mơ của cô là gì.

Anh chỉ biết những thực tế bên ngoài, đó là điều mà bất cứ ai cũng thấy, không phải những kí ức hay những hy vọng của cô.

Thỉnh thoảng anh lo sợ điều đó, vì anh biết quá ít về cô, có thể một ngày nào đó cô sẽ lẩn trốn anh. Anh sẽ dự đoán thế nào, cô sẽ làm gì khi anh không biết những suy nghĩ của cô, và chỉ tự trách mắng bản thân. Anh chưa bao giờ hỏi cô, chưa bao giờ khuyến khích cô nói với anh về những phần đó của cuộc sống. Trong hai năm qua, anh đã sống trong sự lo sợ thầm kín, sợ một ngày anh sẽ đánh mất cô, nhưng không có khả năng làm bất cứ điều gì để ngăn nó lại. Anh không biết làm thế nào để đưa tay ra với cô, để giữ cô lại.

Sự thèm khát tăng lên trong anh khi anh nghĩ về cô, cảm thấy cơ thể mềm mại của cô nằm sát bên cạnh anh, và người đàn ông trong anh căng ra trong sự đáp lại. Nếu họ không có hình thức khác của sự tiếp xúc, ít nhất họ đã làm điều này, nhu cầu tình dục hầu như nhấn chìm họ với nhau. Trước đây anh chưa bao giờ thèm muốn bất cứ cái gì ở người phụ nữ trừ nhu cầu tình dục; nó mãi mãi một cách chua xót, bây giờ, anh lại sử dụng tình dục để ít nhất làm cho anh có vẻ giống như gần gũi cô. Nhịp tim anh đập nhanh hơn khi anh bắt đầu vuốt ve cô, dễ dàng làm cô thức dậy và đi vào sự đam mê, và vì vậy anh có thể dễ dàng đi vào trong cô và quên đi mọi thứ trong một lúc nhưng không thể tin được, sự thích thú khi làm tình với cô.

Đó là một trong những ngày đầy nắng, khi sự rực rỡ gần như tràn ngập, không khí trong trẻo và ấm áp của cuối tháng tư, một ngày tuyệt vời, một sự chế giễu của một ngày, vì cô cảm thấy trái tim cô như đang chết ở bên trong. Cô nấu bữa điểm tâm và họ đã ăn trên sân thượng, như họ đã từng làm khi thời tiết đẹp. Cô rót cho anh một tách cà phê khác và ngồi xuống đối diện, sau đó đặt tay vòng quanh ly nước cam đã được ướp lạnh để nó không rung chuyển.

“Saxon,” cô không thể nhìn anh, vì vậy cô tập trung vào ly nước cam. Cô cảm thấy buồn nôn, nhưng nó là triệu chứng của sự sợ hãi nặng nề hơn là việc mang thai.

Anh đã bắt kịp tin tức của địa phương và bây giờ anh ngược lên nhìn cô qua đầu của tờ báo. Cô cảm thấy trung tâm của sự chú ý của anh trên cô.

“Em phải đi.” Cô nói với một giọng thấp.

Mặt anh tái nhợt, và trong một phút dài, anh ngồi như thể biến thành đá, thậm chí không nháy mắt. Một ngọn gió nhẹ làm tờ báo kêu sột soạt, và cuối cùng anh đã chuyển động, gấp tờ báo lại một cách chậm chạp, như thể mỗi chuyển động là sự khó nhọc. Thời gian đã đến và anh không biết mình có thể chịu được nó, thậm chí anh có thể nói. Anh nhìn mái đầu của Anna, nhìn cái cách mà mặt trời loé sáng trên hàng rào, những vệt óng ánh và biết rằng anh phải nói. Lần này, anh ít nhất muốn biết tại sao.

Vì vậy đó là câu hỏi mà anh đã hỏi, chỉ một từ, và nó thoát ra với một âm thanh khàn khàn.

“Tại sao?”

Anna co rúm người vì giọng nói thô sắc của anh, “Điều này đã xảy ra. Em không dự tính nó. Nó... Nó vừa mới xảy ra.”

Cô đã yêu người khác, anh nghĩ, đấu tranh để giữ lấy hơi thở. Anh đã hoàn toàn tin tưởng cô, thậm chí chưa bao giờ nuôi dưỡng ý nghĩ rằng cô có thể gặp gỡ những người đàn ông khác trong suốt thời gian anh vắng mặt, nhưng rõ ràng là anh đã sai.

“Có phải em rời bỏ anh vì một người đàn ông khác?” anh hỏi giọng khàn khàn.

Đầu cô giật mạnh lên, và cô nhìn chăm chăm vào anh, choáng váng bởi câu hỏi. Anh quay lại nhìn cô, đôi mắt dữ dội và xanh hơn cô đã từng nhìn chúng trước đây.

“Không phải,” cô thì thầm “Điều đó không bao giờ”

“Vậy thì điều gì?” anh đẩy mình rời khỏi bàn và đứng dậy, cơ thể to lớn của anh căng ra với cơn giận vừa đủ để kiềm chế.

Cô hít một hơi thở sâu, “Em có thai”

Trong một lát, biểu hiện của anh không thay đổi, rồi bất chợt gương mặt anh trở thành đá, trống rỗng và rần rần. “Em nói gì?”

“Em có thai, gần 4 tháng. Nó đến khoảng cuối tháng 9.”

Anh quay lưng lại và đi đến bức tường đất cao để nhìn ra khắp thành phố. Bờ vai thẳng của anh cứng rắn với sự giận dữ “Lạy chúa, anh chưa bao giờ dám nghĩ em làm điều này.” Anh nói, giọng khàn khàn với sự kiềm chế “Anh đã bị lừa bịp ở mọi cách đúng không? Anh nên biết điều gì được mong đợi sau câu hỏi em đã hỏi đêm qua. Hôn nhân sẽ có lợi hơn một lời yêu cầu ở địa vị làm cha, phải không? Nhưng em chịu đựng cũng là cách để làm nên một lợi nhuận tốt.”

Anna đứng dậy và lặng lẽ đi trở lại căn phòng. Saxon vẫn đứng bên tường, hai tay nắm chặt lại khi anh cố gắng đối phó với cả sự giận dữ mù quáng lẫn đầu môi lạnh lùng của sự phản bội.

Anh quá căng thẳng để đứng lâu ở đó khi anh không thể chịu đựng nó lâu hơn nữa, anh đi theo cô, kiên quyết tìm ra chiều sâu sự ngu ngốc của mình, mặc dù nó chỉ làm sâu hơn nỗi đau.

Nó giống như cái cách một cái lưỡi liên tục thăm dò một cái răng đau, trong sự tìm kiếm của nỗi đau. Không quan trọng ra sao, cô đã xé anh với từng mảnh nhỏ, anh đã biết và sau đó sẽ không bị thương; không ai sẽ làm với anh lần nữa. Trước đây anh đã nghĩ mình sẽ không bị thương được, duy nhất với Anna đã cho anh thấy kẻ hở trong chiếc áo giáp cảm xúc của anh. Nhưng trước đây anh đã trải qua điều này, anh sẽ thật sự không thể đụng đến.

Anna ngồi một cách bình tĩnh tại bàn giấy, đang viết lên một tờ giấy. Anh đã mong đợi cô đang đóng gói quần áo, hay làm một cái gì khác, nhưng cô lại ngồi đó viết vội vàng.

“Em đang làm gì vậy?”

Cô giật nhẹ với giọng khàn khàn của anh, nhưng vẫn tiếp tục viết. Có lẽ đôi mắt anh không được điều chỉnh ở ánh sáng mờ mờ, nhưng cô có vẻ nhợt nhạt và kiệt sức. Anh hy vọng rằng cô có thể cảm nhận thấy dù là một phần nhỏ điều anh sẽ xuyên qua bây giờ.

“Anh nói, em đang làm gì vậy?”

Cô kí tên cô phía dưới trang giấy, ghi ngày tháng và đưa nó cho anh. “Đây”, cô nói, dùng nỗ lực lớn để giữ giọng bình tĩnh. “Bây giờ anh sẽ không còn phải lo lắng về một lời yêu cầu địa vị làm cha.”

Saxon cầm lấy tờ giấy và xoay nó lại để đọc. Anh lướt qua nó một lần rồi đọc lại lần nữa với sự chú ý hơn và trở nên hoài nghi.

Nó ngắn với điểm trọng tâm. ‘Tôi thề, với ý muốn tự do của bản thân tôi rằng Saxon Malone không phải là người cha của đứa trẻ tôi mang. Ông ta không có trách nhiệm hợp pháp nào với tôi và cả với đứa trẻ.’

Cô đứng dậy và đi ngang qua anh. “Tôi sẽ đóng gói và đi trong đêm nay.”

Anh nhìn chăm chăm vào trang giấy trên tay, gần như choáng váng với những cảm xúc đối lập dâng tới lui bên trong anh. Anh không thể tin điều mà cô đã làm, hay cô đã làm nó một cách vô tình ra sao. Với chỉ một vài từ viết trên tờ giấy cô đã ngăn cản bản thân mình nhận một số tiền lớn, có Chúa chứng giám, anh sẽ bỏ ra bất cứ số lượng nào, thậm chí phá sản nếu cần thiết, để chắc chắn rằng đứa trẻ đó được chăm sóc, không phải giống như...

Anh bắt đầu rung chuyển, và mồ hôi tuôn ra trên mặt anh. Con giận dâng lên trong anh lần nữa. Giữ chặt tờ lấy trong tay, anh bước những bước dài vào phòng ngủ khi cô vừa kéo mạnh những chiếc va li ra khỏi phòng để đồ.

“Đó một lời nói dối quỷ quái.” Anh nói, và ném mạnh tờ giấy quần queo vào cô.

Anna chùn bước, nhưng vẫn đứng lại với thái độ bình tĩnh. Một cách riêng tư, cô đã ngạc nhiên nhiều hơn cô có thể trước khi cô sụp xuống và bắt đầu khóc nức nở.

“Tất nhiên nó là một lời nói dối,” cô xoay xở khi đặt những cái va li lên giường “Đứa trẻ này là của tôi.”

Cô nhìn anh một cái nhìn trống không, “Có phải anh có một vài sự nghi ngờ. Tôi không thừa nhận mình phản bội, tôi sẽ cố gắng cho anh một vài sự yên tĩnh của đầu óc.”

“Sự yên tĩnh của trí óc.” Điều đó dường như là tất cả sự kiềm chế của anh đã bị phá hủy. Anh hét lên lần nữa, trong 3 năm họ biết nhau, anh hoàn toàn chưa bao giờ lớn tiếng với cô. “quái quỷ biết bao, tôi đã có vài giả thiết để có được yên tĩnh của đầu óc việc biết rằng đứa trẻ của tôi, đứa trẻ của tôi...”. Anh dừng lại, không có khả năng kết thúc câu nói.

Cô bắt đầu vét sạch quần áo vào trong va li mở sẵn, sắp xếp một cách ngăn nắp và đặt mỗi bộ ý phục vào. “Việc biết rằng đứa trẻ của anh... như thế nào?” Cô nhắc.

Anh đút hai bàn tay vào trong túi áo và nắm lại. “Có phải em chuẩn bị để làm nó?” anh hỏi rời rạc.

Cô cứng người, sau đó nhìn thẳng vào anh. “Điều đó có ý nghĩa gì?”

“Anh nghĩ, em đã có ý định phá thai?”

Bây giờ không có sự ấm áp hay mềm mại nào trong đôi mắt nâu của cô “Tại sao anh hỏi vậy?” Cô hỏi ngang ngang.

“Nó là một câu hỏi có lý.”

Anh thật sự không có ý kiến, cô nghĩ một cách tê liệt. Làm sao anh có thể suy nghĩ với ý tưởng rằng cô có thể bỏ đứa trẻ của anh nếu anh có một vài gợi ý xa xôi với mọi cách mà cô cảm thấy? Tất cả tình yêu mà cô đã biểu hiện trong những đêm tối dài đó, có thể là tốt để giấu kín tất cả những chú ý mà anh đã bỏ ra.

Có thể anh vừa mới chấp nhận sự đam mê của cô như là cách để giữ một người đàn ông, để giữ một ông bố và con đường hạnh phúc.

Nhưng cô không nói bất cứ lời nào về điều đó, cô chỉ nhìn anh một lúc trước khi đột ngột tuyên bố. “Không, tôi không phá thai.” Sau đó tiếp tục quay lại đóng gói.

Anh chuyển động đột ngột với bàn tay, “Vậy thì điều gì? Nếu em chuẩn bị có nó, vậy em sẽ chuẩn bị làm nó như thế nào?”

Cô lắng nghe anh nói với sự hoài nghi tăng lên. Cô đã mất trí, hay là anh? Anh nghĩ cô sẽ làm nó như thế nào? Những câu trả lời khác nhau hiện ra trong cô, một vài điều hiển nhiên và một vài điều không hiển nhiên. Có phải anh đã mong đợi cô liệt kê ra những hoạt động tham gia vào việc chăm sóc một đứa trẻ, hay là anh đang hỏi kế hoạch của cô là gì? Theo thường lệ, lời nói của Saxon là sự chính xác, luôn luôn nói chính xác những gì anh nghĩ, thậm chí cô càng hoang mang hơn.

“Ý của anh là gì, tôi sẽ làm gì với nó? Là những gì của người mẹ nó thường làm. Tôi nghĩ thế.” Mặt anh rần rần và phủ đầy mồ hôi. “Đó là đứa trẻ của anh.” Anh nói, sải bước về phía trước để nắm lấy bờ vai cô trong hai bàn tay. “Anh sẽ làm bất cứ điều gì để ngăn em không ném nó ra như một mẩu rác.”

3. Chương 3

Sự rung mình ớn lạnh chảy nhỏ giọt xuống xương sống cô, làm cho cô trong giây lát không có khả năng để nói. Tất cả điều cô có thể làm là chịu đựng sự nắm chặt trên đôi vai cô, đôi mắt mở to dán chặt trên anh và chiếc miệng yếu ớt của cô hé ra vì không tin. Vài lần cô cố gắng nói, và cuối cùng cô đã điều khiển được nó, giọng cô khàn khàn “Ném nó đi? Chúa ơi, thật buồn nôn! Anh đã từng nói một điều gì đó giống như thế chưa?” (câu này có lẽ không chính xác, nhưng mình chẳng biết dịch thế nào)

Anh đang run. Bây giờ cô có thể cảm thấy điều đó trên đôi tay anh, thấy nó trong sự chấn động rõ rệt trên cơ thể to lớn của anh. Nỗi đau đớn của anh đã có tác dụng làm dịu cô khi cô bất chợt nhận ra thậm chí anh đã sụp đổ hơn cả cô trong sự đòi hỏi cam đoan một lần nữa, mặc dù cô không tại vì sao. Bản năng được lấy lại và chế ngự những hành động của cô khi cô đặt hai bàn tay lên ngực anh.

“Tôi sẽ không làm bất cứ điều gì để hại con mình”, cô nói dịu dàng “Không bao giờ.”

Anh càng run mãnh liệt hơn. Đôi mắt xanh lạnh lẽo với cảm xúc hoang dại nào đó mà cô không thể đọc được, nhưng anh đã hít một hơi thở sâu và quai hàm rắn lại khi anh đấu tranh để lấy lại sự kiềm chế. Cô nhìn cuộc chiến đấu, nhìn điều mà anh tổn thất để thắng nó, nhưng chỉ trong một khoảnh khắc, đôi tay anh đã vững chắc và khuôn mặt anh vẫn còn xanh xao, trống rỗng như đá. Hết sức thận trọng, anh thả vai cô ra và buông đôi tay xuống hai bên hông.

“Em không cần phải rời khỏi đây”, anh nói, như thể đó là điều mà họ đang thảo luận “Nó là một căn hộ tốt. Em có thể tiếp tục hợp đồng...”

Anna xoay người lại anh để che giấu nỗi đau dâng lên đột ngột, tất cả đã gây tổn thương hơn vì, chỉ trong chốc lát, cô nghĩ anh muốn nói là mọi thứ không không thay đổi. Nhưng anh không đề nghị duy trì hiện trạng, anh vẫn còn ý định tách mối quan hệ. “Không”, cô nói, tránh những từ với một bàn tay đưa về phía anh “Chỉ... không”

“Không thế nào?”, anh thách thức. “Không cố gắng để làm cho nó thoải mái với em à?”

Cô hít vào một cách rời rạc và cúi đầu xuống, lần lượt, cố gắng điều khiển sự kiềm chế, nhưng tất cả cô có thể làm là tìm thấy sự mệt mỏi và một nhu cầu về sự thật. Nếu đây là kết thúc, tại sao không nói với anh? Sự kiêu hãnh? Đó là một lí do đáng thương hại cho sự giấu giếm điều gì đó đã thay đổi trong cuộc sống cô. Cô hít hơi thở sâu khác “Đừng yêu cầu tôi ở lại đây nếu không có anh”, cô nói “Anh là lí do để tôi ở lại đây. Nếu không có anh, tôi không có lí do nào để ở lại”. Cô quay lại và đối diện với anh, đầu cô ngẩng lên, vì thế cô có thể thấy anh khi cô nói với một giọng rõ ràng, khoan thai “Tôi yêu anh. Nếu tôi không yêu anh, tôi sẽ không bao giờ đến đây.”

Cú sốc lướt ngang qua mặt anh, thậm chí làm mặt anh trắng bệch hơn. Đôi môi anh chuyển động nhưng không tạo nên âm thanh nào.

“Tôi dự định bỏ đi vì tôi nghĩ đó là điều mà anh sẽ muốn”, cô tiếp tục nói đều đều “Ngay từ lúc bắt đầu, anh đã làm điều đó nhiều hơn sự rõ ràng, rằng anh không muốn bất kỳ sự trói buộc nào, vì vậy tôi không mong đợi bất cứ điều gì khác. Thậm chí nếu anh muốn tiếp tục sự sắp đặt của chúng ta, tôi không nghĩ nó có thể. Tôi không thể là một người mẹ và cũng không tiếp tục là người tình của anh. Những đứa trẻ được chăm sóc là quyền ưu tiên của chúng. Vì vậy, dưới những hoàn cảnh hiện tại, tôi phải ra đi. Điều đó không có nghĩa là tôi sẽ ngừng yêu anh”. Mãi mãi, cô nói thêm trong suy nghĩ.

Anh lắc đầu, không hoài nghi, cũng không phủ nhận, và di chuyển để ngồi xuống giường ngủ, nơi mà anh nhìn chăm chăm mù quáng vào những chiếc va li đang mở.

Sự lo lắng tuôn ra trong cô khi cô nhìn anh. Cô chờ đợi anh phản ứng với sự giận dữ hoặc lạnh lùng rút lui, nhưng anh dường như bị sốc thật sự, như có điều gì đó khủng khiếp đã xảy ra. Cô bước đến ngồi bên cạnh anh, cái nhìn chăm chăm khóa chặt trên gương mặt anh trong một sự nỗ lực để nắm bắt mọi sắc thái thoáng qua của sự biểu hiện. Saxon rất khó đoán khi anh thư giãn; bây giờ gương mặt anh có vẻ giống như đá hoa.

Anna siết chặt những ngón tay với nhau “Tôi không mong đợi anh hành động như thế này”, cô thì thầm “Tôi nghĩ... chắc rằng, tôi nghĩ anh sẽ không quan tâm”

Đầu anh giật mạnh lên, và anh nhìn chăm chăm vào cô, một cái nhìn giống như một lưỡi kiếm sắc bén, và như cắt ra từng miếng nhỏ. “Em nghĩ rằng anh sẽ bỏ đi và không bao giờ có một ý nghĩ nào khác về cả em lẫn đứa trẻ à?”. Giọng anh khàn khàn với lời buộc tội

Cô không chùn bước “Vâng, điều đó chính xác những gì em nghĩ. Em có thể nghĩ điều gì khác? Anh chưa bao giờ cho em dấu hiệu nào rằng em là bất cứ điều gì hơn là một phương tiện thỏa mãn tình dục thuần lợi.”

Tim anh xoắn lại một cách đau đớn và anh phải nhìn đi chỗ khác. Cô nghĩ cô là một sự thuận lợi trong khi anh đã cân nhắc cuộc sống của mình bởi thời gian anh trải qua với cô. Điều đó anh không để cho cô biết, cô đã đúng khi nghĩ về điều đó. Anh đã đi ra ngoài với cái cách của mình để giữ cô biết. Bây giờ tại sao anh lại đánh mất cô vì điều đó? Anh cảm thấy như bị cắt ra thành từng mảnh nhỏ, nhưng anh có quá nhiều đau đớn để có khả năng nói, nó sẽ càng tổn thương tệ hại hơn, việc nhận thức rằng anh đã đánh mất cô, rằng anh đã làm cha một đứa trẻ, đứa trẻ mà cũng sẽ bị đánh mất.

“Phải em có một nơi để đi không?”, anh hỏi một cách chết lặng.

Cô nói trong tiếng thở dài không thể nghe thấy được, giải thoát sự nắm chặt mỏng manh của hy vọng “Không, không thực sự, nhưng nó sẽ tốt. Em sẽ tìm kiếm xung quanh một chút, nhưng em không muốn hứa bất cứ điều gì cho đến khi em nói với anh. Em sẽ đi đến một khách sạn. Sẽ không lâu cho em tìm kiếm một căn hộ khác nếu anh chắc chắn rằng em sẽ không bó buộc về mặt tài chính. Cảm ơn về điều đó. Và cảm ơn anh về đứa trẻ.” Cô điều khiển một nụ cười yếu ớt, nhưng anh không nhìn cô và không thấy nó.

Anh chồm người về trước và vòng khuỷu tay trên hai đầu gối, một tay xoa bóp cái trán. Những đường nét mệt mỏi khắc trên gương mặt anh “Em không phải đi đến khách sạn”, anh thầm thì “Em có thể tìm kiếm một chỗ khác ở đây. Không có vấn đề để di chuyển hai lần. Và chúng ta có nhiều thứ hợp pháp để sắp xếp lại”

“Không, chúng ta không cần”, cô nói. Anh nghiêng đầu qua một bên để ném cho cô những cái nhìn sắc bén. “Chúng ta không cần”, cô cương quyết. Anh đã chắc chắn sự đảm bảo về tài chính cho em. Em có khả năng hơn để chăm sóc đứa trẻ. Nếu anh nghĩ em đang chuẩn bị để bòn rút anh, anh có thể suy nghĩ lại.”

Anh thẳng người ra. “Nếu anh muốn nuôi nấng nó thì sao? Nó cũng là con của anh. Hay là em có ý định không để anh gặp nó?”

Cô bị bối rối một cách thật sự “Anh nghĩ là anh muốn à?”. Cô chưa bao giờ mong đợi điều đó. Điều mà cô mong đợi là một kết thúc lạnh lùng và dứt khoát giữa mối quan hệ của họ.

Một lần nữa, cái nhìn vì cú sốc lướt qua nét mặt anh, như thể anh vừa mới nhận ra điều mà anh nói. Anh cảm thấy tắc nghẽn ở họng và bước đi, sải bước không ngừng xung quanh căn phòng. Anh đã có quá nhiều cái nhìn của một con thú sập bẫy, cô cảm thấy thương hại anh và nói một cách dịu dàng “Đừng lo lắng nữa.”

Thay vì việc làm anh yên lòng, những từ của cô dường như đã gây cho anh sự lo lắng thậm chí hơn nữa. Anh vùi đôi tay vào mái tóc, sau đó đột ngột xoay người về phía cánh cửa “Anh không thể... Anh nghĩ mọi thứ đã xuyên qua. Hãy ở lại đây lâu như là em cần.”

Anh đi trước khi cô có thể gọi anh quay lại, trước khi cô nhận ra anh đã bỏ đi thật sự. Cánh cửa đã đóng mạnh thậm chí trước khi cô rời bỏ giường ngủ. Cô nhìn chăm chăm vào khoảng trống mà anh đã đứng. Cô nhận ra rằng anh đã bối rối một cách sâu sắc hơn cô đã từng suy nghĩ, nhưng không biết tại sao. Saxon giấu quá khứ của anh hoàn toàn riêng tư, cô không biết một cách tuyệt đối về thời thơ ấu của anh, thậm chí không biết cha mẹ của anh là ai. Nếu anh có một gia đình nào đó, thì cô không biết về họ. Nhưng trong trường hợp này, nó đã không cần thiết để cô theo đuổi, sau tất cả, anh vẫn còn có căn hộ của riêng mình, và thư từ của anh vẫn còn ở đó. Mà cô cũng không nghĩ nó thích hợp, anh sẽ cho người tình anh số điện thoại để gia đình anh có thể liên lạc với anh nếu anh không trả lời điện thoại của họ.

Cô nhìn xung quanh căn hộ mà cô đã gọi là nhà trong hai năm qua. Cô biết mình không có khả năng ở lại đây trong khi tìm kiếm một chỗ ở khác, bất chấp lời đề nghị hào phóng của anh. Cô không nói với anh điều nào khác ngoài sự thật rằng cô không muốn ở lại đây nếu không có anh. Căn hộ đã tràn ngập sự hiện diện của anh, sự nhắc nhở về thể chất không nhiều bằng những kỉ niệm sâu sắc mà trong một thời gian dài mới có thể phai mờ. Đứa bé của cô được hình thành ngay trên cái giường mà cô ngồi. Cô nghĩ về điều đó

trong một lúc, sau đó đôi môi cô uốn cong trong một nụ cười dịu dàng đầy gượng gạo. Có lẽ không phải thế, Saxon chưa bao giờ cảm thấy cần thiết để giới hạn cuộc làm tình của họ trên giường, mặc dù họ thường tìm kiếm điều đó cho mục đích thoải mái. Nó thích hợp để xảy ra trong vòi tắm, trên ghế sofa, hay thậm chí trong nhà bếp, một buổi chiều lạnh lẽo, anh đã đến trong khi cô đang nấu bữa ăn tối và đã không có khuynh hướng để chờ đến giờ đi ngủ.

Bây giờ những ngày đam mê kì diệu đó đã qua. Thậm chí nếu Saxon không phản ứng lại như cô đoán trước thì kết quả cuối cùng vẫn như nhau.

Saxon đi bộ. Anh đã đi một cách vô ý thức, không có mục tiêu hay sự chú ý. Anh vẫn còn choáng váng vì những cú đâm chặt chẽ mà Anna đã giáng xuống, anh không có khả năng để sắp đặt những suy nghĩ hay kiểm soát những cảm xúc của mình. Anh đã điều khiển mọi khía cạnh cuộc sống trong thời gian dài, đóng kín cánh cửa tâm hồn với những sự việc đã xảy ra trong nhiều năm trước đây, và anh nghĩ con quái vật đã được thuần hóa, cơn ác mộng khủng khiếp đã bị cướp đi. Vậy mà tất cả điều đó đã xảy ra phá hủy sự yên bình mong manh của anh với việc nhận biết rằng Anna đã có thai. Và cô đã rời bỏ anh. Chúa ơi, cô đã rời bỏ anh rồi.

Anh cảm thấy muốn đưa những ngón tay lên bầu trời và nguyện rửa bất cứ cái gì mà số mệnh đã làm điều này với anh, nhưng nỗi đau đớn quá sâu. Anh cúi mình trên vỉa hè và gào lên như một con thú điên cuồng như điều đó sẽ giải tỏa thậm chí một phần sự đau đớn đang căng ra trong lồng ngực và trí óc anh, nhưng anh biết điều đó sẽ không thể. Việc dừng lại duy nhất anh sẽ tìm kiếm nơi mà anh luôn luôn tìm thấy đó là Anna

Thậm chí anh không thể bắt đầu để suy nghĩ về tương lai. Anh không có tương lai, không có nguồn tin cậy. Hình ảnh những ngày vô tận trải ra trước khi anh từ chối hình thành nó, đơn giản là anh không thể đối diện thậm chí hơn một ngày, để đơn độc với một cuộc điều hành vĩnh viễn. Một ngày nếu không có Anna? Tại sao lại khó chịu đến thế?

Anh chưa bao giờ có khả năng để kể cho cô nghe những điều cô muốn biết về anh. Anh có thể vừa đủ để tha thứ thậm chí chấp nhận nó với bản thân. Tình yêu, theo kinh nghiệm của anh, nó chỉ là một thứ chuốc lấy sự phản bội và sự từ chối. Nếu anh cho phép mình yêu, vậy thì anh đã làm bản thân mình bị tổn thương với một sự hủy hoại của trí óc và tâm hồn. Không ai yêu anh, thậm chí đã từng. Đó là một bài học mà anh đã học được sớm nhất từ tâm với của kí ức, và anh đã học nó rất tốt. Sự tồn tại của anh phụ thuộc vào vẻ bề ngoài của sự đứng vững mà anh tạo ra, vì vậy anh đã hình thành sau lớp vỏ của chiếc áo giáp.

Khi nào nó sẽ thay đổi từ sự bảo vệ sang sự giam cầm?

Con rùa có bao giờ ao ước cho sự tự do với cái vỏ boxy của nó không? Vì nó có thể chạy mà không bị trở ngại? Có lẽ không, vì nó không gặp may. Anna nói là cô yêu anh, và thậm chí nếu nó không phải là sự thật, trong khi nói điều đó, cô đã cho anh một cơ hội để ở lại dù chỉ là một chút và sẽ dài hơn nếu anh dám bắt lấy nó. Anh đã không làm vậy, bởi vì điều đó sẽ có nghĩa là anh đã rơi ít nhất một vài lớp của chiếc áo giáp, và viễn cảnh bị lấp đầy với sự khiếp sợ được tìm thấy ở thời thơ ấu và trở nên mạnh hơn khi xuyên qua những năm dài với sự lậm dụng.

Khi về đến cánh cửa trước căn hộ, anh đứng nhìn chằm chằm vào nó trong sự bối rối, chắc chắn không phải là vị trí của anh. Cuối cùng khi anh nhận ra, sự thật, anh đang ở căn hộ của mình, rằng anh đã đi bộ một vài dặm để về đây, anh rờ rẫm trong túi để tìm chìa khóa.

Căn hộ yên tĩnh và có mùi mốc khi anh bước vào, không có bất kỳ sự ngọt ngào nào để chào đón sự hiện diện. Anna chưa bao giờ ở đây, và nó đã thể hiện rõ. Anh chịu đựng vừa đủ để trải qua bất kì thời gian nào ở đây. Nó là bóng tối trống rỗng, như một nhà mồ, và anh không có khả năng mang bất cứ ánh sáng nào đến cho nó. Ánh sáng duy nhất mà anh từng biết là ánh sáng của Anna, và anh đã chia sẻ thời gian cho nó quá ngắn, sau đó lại xua đuổi cô với sự khao khát không thể kiềm chế. Anh chưa bao giờ có khả năng để giữ đôi tay mình rời khỏi cô. Anh đã làm tình với cô nhiều hơn anh đã từng nghĩ có thể, người đàn ông trong anh cứ nổi dậy liên tục một cách không thể tin được với sự ngọt ngào sa lầy bên trong cô và thắt chặt cơ thể anh với cơ thể cô. Anh đã làm cô có thai và vì nó anh đã đánh mất cô.

Anh sẽ làm như thế nào nếu không có cô? Anh không thể hoạt động, không thể tìm thấy nó trong bản thân anh cho một lời nguyện rửa về những tờ hợp đồng, hay công việc có được làm hay không.

Thậm chí khi anh trải qua những ngày làm việc, anh luôn luôn biết rằng cô đang chờ đợi anh. Bởi công việc quá khó khăn, thậm chí nếu nó đã tách anh ra khỏi cô, anh cũng có khả năng để chăm sóc cô và chắc chắn cô sẽ không bao giờ phải làm bất cứ cái gì. Mỗi lần anh mở thêm danh sách vốn đầu tư cổ phần mà anh lập riêng cho cô, anh cảm thấy một niềm vui mãnh liệt. Có thể anh nghĩ rằng những nỗ lực chuyên cần đó sẽ giữ cô lại với anh, chúng sẽ biểu hiện cho cô biết rằng cô tốt hơn với anh, hơn với bất cứ ai khác ngoài bản thân cô.

Anh không thể cho phép mình suy nghĩ mãi, thậm chí là một khoảnh khắc, cô có thể sẽ ở lại với anh, duy nhất bởi vì anh đang thiết lập sự an toàn tài chính cho cô. Nếu anh nghĩ điều đó với Anna, vậy thì sự thật anh không việc gì phải rời bỏ cô. Không, anh luôn luôn biết rằng cô không thích điều đó trong sự sắp đặt của họ.

Không có lý do gì để cô ở lại... Nếu cô không yêu anh.

Lần đầu tiên, anh cho phép bản thân mình nghĩ về điều cô nói. Lúc đó, nó quá nhiều để anh có thể tiếp nhận, nhưng bây giờ những từ này lượn quanh một cách thăm dò trong ý thức của anh, như những con chim mỏng manh sợ hãi ánh sáng.

Cô đã yêu anh.

Anh ngồi trong căn hộ yên tĩnh trong phần còn lại của ngày và bước vào bóng đêm, quá xa xôi để rút vào bản thân cảm giác sự cần thiết của ánh sáng hay tiếng ồn, và thỉnh thoảng trong suốt nhiều giờ trong bóng tối, anh đã chạm mặt với một hàng rào nội tâm. Anh cảm thấy như thể anh đang ghim chặt những hy vọng liều lĩnh trên những cơ hội mong manh, như thể anh đang buông ra những tỉ lệ nhiều nhất, nhưng anh lại đối mặt với sự thật lạnh lùng xám xịt và anh không thể làm điều gì khác.

Nếu Anna yêu anh, anh không thể để cô ra đi như thế.

4. Chương 4

Anna trải qua một đêm tồi tệ. Cô không thể ngủ được mặc dù cô không mong chờ nó sẽ tốt hơn, cũng không mong đợi nằm thao thức trong nhiều giờ, nhìn đắm đắm vào trần nhà tối tăm và nỗi đau ở khoảng trống bên cạnh cô. Trước đây cô đã trải qua nhiều đêm không có anh vì những chuyến đi công tác, và cô luôn xoay sở để ngủ. Tuy nhiên điều này lại khác, một trạng thái trống rỗng của tâm hồn cũng như của không gian. Cô biết nó sẽ rất khó khăn, nhưng cô không biết nó để lại một nỗi đau quặn thắt, gặm nhấm ở bên trong. Bất chấp những nỗ lực tốt nhất, cô đã khóc cho đến khi đầu cô bắt đầu đập mạnh, thậm chí cô cũng không có khả năng để dừng lại. Nó hoàn toàn kiệt sức và cuối cùng đã kết thúc bằng những giọt nước mắt, nhưng không phải sự đau đớn. Nó với cô, không dịu đi, xuyên qua những giờ dài tăm tối.

Nếu điều này tương tự với tương lai, cô không biết cô có thể chịu đựng được nó, thậm chí với đứa trẻ. Cô nghĩ nó là con của anh, sự quý giá vô hạn, sẽ là niềm an ủi cho sự thiếu vắng anh, và mặc dù điều đó có thể là trong tương lai, nhưng bây giờ nó là một sự thoải mái trống rỗng. Cô không thể ôm đứa bé trong vòng tay ngay bây giờ, và nó sẽ là 5 tháng dài trước khi cô có thể.

Cô thức dậy vào lúc bình minh mà không có một giấc ngủ nào, và pha một bình cà phê đã loại trừ cafein. Hôm nay là một trong những ngày cô cần sự đóng góp của cafein, nhưng cái thai đã ngăn cản nó. Dù sao đi nữa cô cũng đã pha cà phê, hy vọng theo tục lệ sẽ đánh lừa trí óc cô và trong sự tỉnh táo, sau đó cô ngồi vào chiếc bàn ở nhà bếp với chiếc áo choàng dày phủ kín sự thoải mái trong khi cô nhắm nháp chất lỏng nóng

Mưa chảy nhỏ giọt không gây tiếng động xuống tấm kính của những cánh cửa ngoài hiên và một lát đã giật lên tung tóe trên những tảng đá bị ướt sũng. Vẫn đẹp như ngày hôm qua, thời tiết tháng tư hay thay đổi đã chuyển sang lạnh lẽo ẩm ướt. Nếu Saxon ở đây, họ sẽ trải qua buổi sáng trên giường ngủ, rúc vào nhau trong hơi ấm của những tấm mền, thám hiểm một cách bí ẩn những giới hạn của khoái lạc.

Cô nuốt một cách đau đớn, sau đó cúi đầu xuống bàn khi nỗi đau lần nữa tuôn ra tràn ngập. Mặc dù đôi mắt đã cảm thấy khô đi vì khóc, nhưng nó dường như vẫn còn những giọt nước mắt, vẫn không có khả năng làm dịu nỗi đau.

Cô không nghe tiếng mở cửa, nhưng âm thanh của những bước chân trên sàn nhà làm cô giật mình thẳng dậy, lau vội vàng khuôn mặt với hai bàn tay. Saxon đã đứng trước mặt cô. Gương mặt buồn bã của anh trống rỗng và kiệt sức với sự mệt mỏi. Cô thấy anh vẫn mặc bộ đồ của ngày hôm qua, mặc dù anh đã mang vào một chiếc áo khoác bằng da để chống lại cơn mưa. Rõ ràng anh đã đi bộ, vì mái tóc đen thấm đầy nước và tạo thành một dòng nhỏ chảy xuống khuôn mặt anh.

“Đừng khóc nữa”, anh nói với giọng thô ráp, không tự nhiên.

Cô cảm thấy bối rối vì anh đã bắt gặp cô đang than khóc. Cô luôn luôn kìm nén những nỗi đau để che giấu bất kỳ những lượt cảm xúc với anh, biết chúng sẽ làm cho anh không thoải mái. Nhưng cô cũng không làm tốt, vì với đôi mắt sưng mọng và ẩm ướt, mái tóc cô vẫn còn rối bù từ một đêm không nghỉ, và được quần từ cổ đến chân trong một chiếc áo choàng dày. Một người tình cần phải được chải chuốt kỹ, cô nghĩ một cách gượng gạo và gần như khóc òa lên lần nữa.

Nếu không có việc di chuyển cái nhìn đắm đắm của anh sang cô, anh cởi áo choàng và treo nó lên phía sau chiếc ghế “Anh không biết em đã ở lại”, anh nói, sự căng thẳng vẫn còn rõ ràng trong giọng nói “Anh hi vọng em ở lại, nhưng...”, Sau đó, bất chợt, anh di chuyển với tốc độ kinh ngạc, xốc cô lên trên hai cánh tay và mang cô vào phòng ngủ một cách nhanh chóng.

Sau một tiếng thét giật mình nho nhỏ, Anna níu chặt vai anh, lần đầu tiên anh cũng di chuyển như vậy, như thể tất cả cảm xúc mãnh liệt của anh đang căng ra phía sau sự kiềm chế và cuối cùng sự kiềm chế đã nhượng bộ. Anh đã cướp cô đi trên đôi chân cô và đặt cô xuống trên sàn nhà trong văn phòng gần như cùng với một sự chuyển động, sau đó đi xuống trên cô trước khi sự ngạc nhiên của cô có thể nhường cho sự sung sướng. Cô với lấy anh trong nỗi khát khao đã dâng lên một cách nhanh chóng đúng với nỗi khao khát của anh, và nó đã là nhiều giờ trước khi anh thoát khỏi cô.

Bây giờ cô cảm thấy cũng với kiểu tương tự trong cái ôm chặt một cách dữ dội của anh khi anh đặt cô trên giường và cúi xuống trên người cô, nới lỏng chiếc áo choàng và căng nó rộng ra. Bên dưới cô mặc một chiếc áo ngủ bằng tơ mỏng, nhưng rõ ràng thậm chí đó cũng là quá nhiều. Cô nhìn đắm đắm một cách yên lặng vào khuôn mặt chăm chú của anh khi anh nâng cô khỏi chiếc áo choàng, sau đó kéo mạnh chiếc áo ngủ qua đầu. Hơi thở cô dồn dập khi cô nằm trần truồng trước anh, và cô cảm thấy bộ ngực mình như bị siết chặt dưới cái nhìn đắm đắm của anh, nóng bỏng như bất kỳ một sự đụng chạm nào. Một sự hợp nhất của cảm giác ấm áp, dữ dội bắt đầu bốc cháy trong cơ thể cô.

Anh mở hai đùi cô ra và quỳ xuống giữa chúng, nhìn một cách say mê trên cơ thể cô khi anh rờ rẫm thất lưỡng và mở khóa, hạ thấp chiếc quần dài. Sau đó cái nhìn đắm đắm xanh lục của anh hướng lên để bắt gặp cái nhìn màu nâu mượt như nhung của cô. “Nếu em không muốn điều này, hãy nói ngay bây giờ”

Cô không thể từ chối anh, và bản thân mình nhiều hơn cô có thể sẵn sàng ngừng thở. Cô nâng hai cánh tay thon thả trong sự mời gọi, và anh chồm về trước trong sự chấp nhận, đâm vào cô cả cơ thể lẫn sự ghì chặt với một chuyển động. Anh rên rỉ, không chỉ vì sự thích thú không thể tin được, mà còn ở nỗi đau đớn đã chấm dứt. Bây giờ, thân thể mảnh mai của cô được giữ một cách chắc chắn ở bên dưới anh, và bản thân anh cũng được giữ một cách an toàn ở bên trong cô, không có bất kỳ khoảng cách nào giữa họ.

Anna quằn quại dưới sự rung lắc của một sự thích thú nhục dục mãnh liệt. Cú sốc vì bộ quần áo lạnh, ẩm ướt của anh trên cơ thể trần ấm áp của cô làm cô cảm thấy mình như trần truồng hơn cô đã từng trước đây. Điểm tiếp xúc đơn độc của phần da thịt trần giữa hai chân cô, làm cho cô có cảm giác tình dục hơn, làm cho cô nhận thức một cách đau đớn vì tính chất đàn ông của anh, khi anh di chuyển khắp bên trong cô. Nó quá tràn ngập để duy trì, và cô đã uốn cong đạt đến đỉnh điểm của tình dục quá sớm, cô chỉ muốn nó kéo dài mãi mãi.

Anh vẫn còn giữ chặt bản thân mình sâu bên trong cô, cho cô sự thích thú, giữ khuôn mặt cô và đặt những nụ hôn kéo dài trên nó. “Đừng khóc nữa”, anh thầm thì, và cô không biết những giọt nước mắt đã thấm qua đôi mắt cô. “Đừng khóc nữa. Bây giờ điều đó sẽ không phải kết thúc”

Cô khóc to hơn, cô nhận ra, nó đã nói lên sự tuyệt vọng.

Anh mang tất cả những kỹ năng và hiểu biết của hai năm thân mật vào trong cuộc làm tình của họ, tìm kiếm sự nhịp nhàng, nhanh đủ để lần nữa mang lại cho cô sự khao khát, nhưng lại chậm đủ để giữ họ vượt tới sự thỏa mãn. Có một sự thỏa mãn khác nhau trong những cú đâm kéo dài, tiếp tục kết nối cơ thể họ lại với nhau. Không một ai trong họ muốn nó kết thúc vì họ không muốn phải đối mặt với nỗi ám ảnh của sự phân ly. Ngay bây giờ rút ra, sẽ có ý nghĩa hơn cả sự kết thúc cuộc làm tình, nó là một phần mà không ai có thể chịu đựng được.

Quần áo của anh không tạo nên sự thỏa mãn nhục dục, như vật cản quá quắt. Cô giật mạnh những nút áo trên chiếc sơ mi của anh, muốn lần vải ẩm ướt rời khỏi người anh, cần sức ép của làn da anh trên làn da cô. Anh nâng người lên đủ để nhún đôi vai rộng thoát khỏi bộ y phục và hất nó qua một bên; sau đó anh hạ thấp ngực xuống và cô rên rỉ trong sự thích thú vì sự đụng chạm của tóc anh trên hai núm vú nhạy cảm của cô.

Anh khum khum hai bầu vú cô trong hai bàn tay, đẩy chúng lại với nhau, đầu anh cúi xuống để lướt những nụ hôn nhẹ qua khắp hai núm vú đã nhả lại một cách sít sao. Anh chú ý chúng đã sẫm hơn một chút, và những điểm nhỏ nhọt nhọt đã căng ra, những dấu hiệu về đứa bé đang trưởng thành bên trong cái bụng hầy còn phẳng lì của cô. Anh bất ngờ rùng mình kích động ở sự suy nghĩ, sự nhận biết rằng những hành động tương tự mà anh đang thực hiện bây giờ sẽ dẫn đến nguy hiểm cho mầm sống nhỏ nhoi đó.

Ngay sau đó, anh phải nghiêng rằng trong một sự nỗ lực để kiềm chế sự khoái cảm đạt đến đỉnh điểm. Đứa con của anh. Kiến thức về nó dường như không khác hơn sự nhận thức, và anh vừa mới bị đâm trúng vì sự nhận thức đầy đủ, đứa trẻ là của anh, là một phần của anh, là chia sẻ những gen của anh. Máu của anh, xương của anh, hòa lẫn không thể tách rời được với Anna, là một phần cuộc sống của họ. Anh cảm thấy như có một làn sóng của sự sở hữu thể chất có vẻ như anh chưa bao giờ biết trước đây, thậm chí chưa bao giờ tồn tại trong giấc mơ. Đứa con của anh!

Và người đàn bà của anh. Anna ngọt ngào, làn da ấm áp và đôi mắt thăm dịu dàng.

Đỉnh điểm đã bị hoãn lại quá lâu để phủ nhận lâu hơn nữa. Nó đã quét qua khắp họ, đầu tiên là nhận chìm cô, sau đó với anh, bên trong cô run lên, quá nhiều để anh có thể chịu đựng. Họ cùng nhau căng ra trong cực điểm của khoái lạc.

Họ nằm quăn vào nhau, không ai trong hai người họ là người đầu tiên sẵn sàng để chuyển động và thay đổi sự ràng buộc của da thịt. Anna lướt những ngón tay vào mái tóc ẩm ướt của anh, yêu cái cảm giác trí óc anh ở bên dưới những ngón tay cô “Tại sao anh trở lại vậy?”, cô thầm thì “Lần đầu tiên, thật khó khăn để nhìn thấy anh bỏ đi. Anh đã đặt em xuyên qua nó lần nữa phải không?”

Cô cảm thấy anh căng ra áp sát vào cô. Trước đây, cô chưa bao giờ để cho anh biết những cảm xúc của cô, cô sẽ mỉm cười và rút lui trong vai trò của một người tình hoàn hảo, chưa bao giờ tạo nên những đòi hỏi. Nhưng cô đã bỏ rơi tấm chắn đó ở phía sau, phơi bày bản thân với lời tuyên bố tình yêu và không trở lại. Cô sẽ không phủ nhận tình yêu đó lần nữa.

Anh xoay người qua, kéo cô vào với anh, choàng cánh tay vòng quanh hông cô giữ cô nằm yên. Cô chuyển động một cách vô ý thức, nâng chân cao hơn vòng xung quanh thắt lưng anh cho sự thoải mái hơn. Anh nhích lại gần hơn để làm sâu hơn sự xâm nhập của anh. Họ hít vào những tiếng thở dài nho nhỏ của sự khây khỏa.

“Em phải đi sao?”, cuối cùng anh hỏi “Tại sao em không thể ở lại?”

Cô áp gương mặt vào vai anh, đôi mắt cô thăm lại “Sẽ không nếu không có anh. Em không thể chịu đựng điều đó.”

Cô cảm thấy anh nói với một sự nỗ lực “Vậy nếu... Nếu anh cũng ở lại thì sao? Nếu chúng ta vẫn tiếp tục như trước đây thì sao?”

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, chăm chú những đường nét yêu dấu của anh trong ánh sáng mờ mờ của cơn mưa. Cô không biết điều gì khiến anh có một lời đề nghị như vậy. Anh luôn luôn xa lánh, thậm chí với bề ngoài của sự quan tâm, vậy mà bây giờ anh lại thật sự chìa tay ra với cô, yêu cầu thắt chặt cảm xúc. Anh cần để

được yêu nhiều hơn bất cứ người đàn ông nào khác mà cô đã từng gặp, nhưng cô không biết rằng liệu anh có thể chịu đựng nó. Tình yêu phải mang những trách nhiệm, những bổn phận. Nó không bao giờ tự do, nhưng lại đòi hỏi một sự trả công cao dưới hình thức của sự thỏa hiệp.

“Anh có thể không?”, cô hỏi, sự buồn bã rõ ràng trong giọng nói và đôi mắt cô “Em không nghi ngờ rằng anh sẽ cố gắng, nhưng anh có thể ở lại sao? Không có sự trở lại. Mọi thứ đã thay đổi, và chúng sẽ không bao giờ giống như thế lần nữa.”

“Anh biết chứ”, anh nói, và cái nhìn cứng đờ trong đôi mắt anh làm tổn thương cô, vì cô nhận ra anh không thật sự tin tưởng mình có thể thành công.

Trước đây chưa bao giờ cô sẫm soi vào quá khứ của anh, cũng chưa bao giờ cô nói rằng cô yêu anh, nhưng thế giới nhỏ bé của họ đã bị bung ra trong tốc độ khiếp sợ và lật tung mọi thứ ở trên xuống. Thỉnh thoảng, để có được một lợi ích, bạn phải nắm lấy một sự mạo hiểm.

“Tại sao anh hỏi em rằng em sẽ ném đứa trẻ của chúng ta?”

Câu hỏi lơ lửng trong không khí giữa họ giống như một thanh kiếm. Cô cảm thấy anh lưỡng lự, nhìn tờ hợp đồng với cú sốc. Sau đó anh đẩy cô ra, nhưng cô đã siết chặt chân vòng quanh người anh và bàn tay nắm chặt vai anh; anh dừng lại mặc dù anh có thể di chuyển một cách dễ dàng, anh muốn đặt sức mạnh của anh áp sát cô. Anh ở lại chỉ vì anh không thể mang bản thân mình xa sự đụng chạm của cô. Cô trói buộc anh với sự âu yếm khi sức mạnh đã không thể giữ anh lại.

Anh nhắm mắt lại với một sự nỗ lực bản năng để loại bỏ kí ức, nhưng nó không đi khỏi, không thể đi khỏi với câu hỏi của Anna không được trả lời. Trước đây anh chưa bao giờ nói về nó, chưa bao giờ muốn nói về nó. Nó là một vết thương quá sâu và đau buốt để có thể dễ dàng “Tranh luận nó đến cùng”. Anh đã sống với sự hiểu biết trong toàn bộ cuộc sống, và đã làm những gì anh phải làm để tồn tại. Anh đã khép kín phần đó trong cách sống của mình. Bây giờ nó như xé nát ruột gan anh ra để trả lời, nhưng Anna xứng đáng ít nhất với sự thật này.

“Mẹ anh đã ném anh đi”, cuối cùng anh nói với một giọng khàn khàn, sau đó cổ họng anh nghẹn lại và không thể nói bất kỳ điều gì khác. Anh lắc đầu một cách bất lực, nhưng đôi mắt anh vẫn nhắm kín, nên anh không nhìn thấy cái nhìn nhanh, khủng khiếp của sự thương xót trên gương mặt của Anna. Cô nhìn anh qua sự mờ mờ của những giọt nước mắt, nhưng cô không dám sụp đổ và bắt đầu khóc, hay làm một cử động gì khác, nó sẽ ngắt lời anh. Thay vì vậy, cô vuốt ve dịu dàng lên ngực anh, tạo nên sự thoải mái bằng xúc giác hơn bằng lời nói, và trong bất cứ trường hợp nào, nếu cô cố gắng nói, cô sẽ đánh mất mình trong trận chiến với những giọt nước mắt.

Nhưng sự yên lặng chỉ trải qua trong vài phút, cô nhận thấy anh không chuẩn bị tiếp tục, có lẽ không thể tiếp tục nếu không có sự thúc giục. Cô nuốt và cố gắng lấy lại sự bình tĩnh; nó là một sự nỗ lực, nhưng cuối cùng cô đã có khả năng để nói, một giọng nói nếu không khá bình thường thì cô cảm thấy nó vẫn còn dịu dàng và tràn đầy tình yêu.

“Bà ấy đã ném anh ra sao? Anh bị bỏ rơi, được nhận làm con nuôi... Như thế nào?”

“Cả hai đều không”. Sau đó anh lách ra khỏi người cô, nằm thẳng ra với cánh tay kéo lên phủ qua đôi mắt.

Cô xót xa cho sự mất mát của anh, nhưng cho anh khoảng cách anh cần. Có một vài điều cần phải một mình đối diện, và có lẽ đây là một điều trong chúng.

“Bà ấy đã ném anh vào nơi chứa rác khi anh vừa sinh ra. Bà không đặt anh trên những bậc thềm của nhà thờ hay bỏ lại nơi trại mồ côi, vì anh có thể tạo nên những câu chuyện ngán rằng người mẹ đã thật sự yêu thương anh biết bao, nhưng bà ấy bị ốm hay một điều gì đó và đã cho anh, vì vậy anh sẽ được chăm sóc. Tất cả những đứa trẻ khác có thể tạo nên những câu chuyện giống như thế và tin tưởng chúng, nhưng mẹ anh đã nguyên rửa một cách chắc chắn rằng anh không bao giờ ngốc nghếch. Bà đã vứt bỏ anh vào nơi cặn bã có thể khi anh đã lớn lên một vài giờ. Không có nhiều cách để em có thể nhầm lẫn về một hành động như thế với tình yêu của người mẹ.”

Anna uốn cong người như một quả bóng nhỏ, nắm tay cô ấn vào miệng để che giấu những tiếng khóc nức nở đang tuôn ra. Bây giờ anh đang nói, và mặc dù cô muốn biết, nhưng cô phải đấu tranh với sự thôi thúc

để đặt nhanh bàn tay lên miệng anh. Không ai đã từng phải từ bỏ việc hiểu biết về tính xấu xa như thế.

“Bà ấy không cố gắng để tổng khứ anh đi”, anh tiếp tục với một giọng khô khan. “Bà ấy cố gắng để giết chết anh. Đó là mùa đông khi bà ấy ném anh và bà ấy không buồn để bao bọc anh bất cứ một thứ gì. Anh không biết chính xác ngày sinh của mình là khi nào, thứ ba tháng giêng hoặc thứ tư, vì anh đã được tìm thấy ba-ba mươi vào một buổi sáng, và anh có thể được sinh ra vào cuối thứ ba hoặc đầu thứ tư. Dù sao đi nữa, anh cũng gần như chết đi vì sự vứt bỏ, và anh đã trải qua một năm ở bệnh viện từ thiện với một vấn đề khác sau đó. Với thời gian ở trại mồ côi, anh đã là một đứa trẻ chấp chừng biết đi, thấy rất nhiều người lạ đến và đi mà anh không có bất cứ điều gì để làm với họ. Anh đã đoán vì sao anh không được chấp nhận. Người ta muốn những đứa trẻ, những đứa bé vẫn còn quần bên trong những tấm chăn, không phải là một đứa trẻ chấp chừng biết đi, gầy gò, ốm yếu, nó sẽ khóc thét lên nếu họ chia tay ra với nó.”

Anh nuốt và rời cánh tay khỏi đôi mắt, nhìn chằm chằm một cách mù quáng lên trên. “Anh không có ý tưởng cha mẹ anh là ai hay như thế nào. Không có dấu vết nào của mẹ anh đã từng được tìm thấy. Anh được đặt tên giống với tên của thành phố và khu vực nơi anh được tìm thấy. Thành phố Saxon, khu vực Malone. Sự quý quái của một truyền thuyết được tiếp tục.”

“Sau một vài năm, anh được đặt trong một loạt những nhà nuôi dưỡng, hầu hết chúng đều không được tốt. Anh bị đá vòng quanh như một con chó con bị lạc đường. Những sự phục vụ xã hội trở nên tuyệt vọng để đặt anh vào một gia đình, mặc dù anh đã luôn luôn được che đậy những vết thâm tím bất cứ khi nào nhân viên công tác xã hội đến xung quanh. Điều đó không còn cho đến khi có một người đá vào một vài trong số những xương sườn của anh, họ đã kéo anh ra khỏi nơi đó. Anh mười tuổi, anh đoán thế. Cuối cùng họ đã hoàn toàn thật sự tìm thấy một nhà nuôi dưỡng tốt cho anh, một đôi vợ chồng, con trai họ đã chết. Anh không biết, có lẽ họ nghĩ anh có khả năng để thay thế chỗ con trai họ, nhưng nó không có kết quả, cho họ hay cho anh. Họ rất tốt, nhưng trong mắt họ, mỗi lần họ nhìn vào anh mà anh không phải là Kenny. Đó là một chỗ để sống, và đó là tất cả những gì anh muốn. Anh đã làm điều đó xuyên qua trường học, đi khỏi và không bao giờ nhìn lại.”

5. Chương 5

Những điều anh kể cho cô nghe đã giải thích quá nhiều về người đàn ông Saxon được tạo nên và lý do tại sao anh đã quá khó khăn để chấp nhận bất cứ điều gì trông giống như tình yêu. Nếu mười tám năm đầu tiên của cuộc sống đã dạy cho anh mọi thứ, thì anh sẽ không thể phụ thuộc vào những điều khác, những điều được gọi là tình yêu. Khi anh nói, không có trò lừa gạt nào cho anh với những câu chuyện đẹp về người mẹ yêu thương anh khi những hành động của bà ấy rõ ràng là không chỉ không quan tâm, mà bà ấy còn có tình bỏ rơi anh để anh chết đi. Anh cũng không nhận được bất kì tình cảm thật sự nào từ chỗ nương tựa của bệnh viện hội từ thiện. Đứa trẻ trưởng thành sớm hơn bởi thời gian ở trong trại mồ côi, nó biết rằng nó không thể hy vọng bất cứ ai chăm sóc nó, vì thế nó đã rút vào bản thân mình như một sự an toàn duy nhất của cuộc sống. Nó không phụ thuộc vào bất cứ ai ngoại trừ bản thân nó cho bất kỳ việc gì.

Đó là bài học được củng cố bởi thời thơ ấu của anh, rời bỏ nhà nuôi dưỡng với người khác, gặp một sự lạm dụng và không trùng hợp với bất cứ ai khác trong bọn họ. Một người bị ruồng bỏ sẽ học tình yêu ở đâu? Đơn giản, câu trả lời xé ruột là anh đã không có. Anh phải vượt qua sự nghèo nàn bình dị. Anh cần khắc phục một sự thiếu thốn hoàn toàn đơn giản nhất của con người. Khi cô nghĩ đến điều mà anh đã thực hiện với cuộc sống, cô đã kinh sợ vì khả năng to lớn của anh. Anh phải làm việc vất vả biết bao để đến trường, để kiếm được không chỉ một trình độ kỹ thuật mà còn phải hoàn thành cao trong lớp học, anh có nhiều cơ hội làm việc và từ đó tiếp tục thành lập công ty của riêng mình.

Sau câu chuyện xé lòng thời thơ ấu của anh, họ đã xúc động, không thể thăm dò bất cứ điều gì sâu hơn nữa. Với sự thỏa thuận của hai bên, họ đã ngồi dậy và đi xuyên qua những cảm xúc của một ngày bình thường, mặc dù nó là những điều ngược lại. Hai mươi bốn giờ qua đã lấy đi một phần lớn trong họ, và họ đã lùi lại trong một thời gian dài của sự im lặng, được nhấn mạnh bằng những vấn đề tầm thường, điều mà họ có trong buổi ăn chiều.

Anh ở đó. Anh tỏ ra không có dấu hiệu bỏ đi. Cô nắm lấy điều đó như là một dấu hiệu của sự hy vọng và không đóng gói đồ đạc của mình. Ngay bây giờ, tất cả những câu hỏi của cô là sự hiện diện của anh.

Đó là vào cuối buổi chiều trong ngày mưa ướt sũng, khi anh nói một cách dứt khoát “Em chưa thật sự trả lời câu hỏi của anh sáng nay. Chúng ta có thể tiếp tục như trước kia không?”

Cô nhìn đắm đắm vào anh và thấy rằng, mặc dù sự căng thẳng vẫn còn rõ ràng trên gương mặt anh, nhưng nó dường như đã đi đến những giới hạn. Bây giờ cô không chắc chắn với phản ứng của mình, nhưng cô chịu đựng sự căng thẳng khá hơn là nắm lấy sự mạo hiểm để hoãn anh lại một thời gian khi điều đó có thể đủ để đẩy anh ra xa một lần nữa.

Cô ngồi xuống đối diện với anh, cố gắng sắp xếp những suy nghĩ. Cuối cùng cô nói “Với bản thân em, em không muốn điều gì tốt hơn. Đánh mất anh, điều này gần như giết chết em, và em cũng không chắc rằng mình có thể đi một lần nữa. Nhưng em không thể chỉ nghĩ cho bản thân mình. Chúng ta không thể chỉ nghĩ đến sự sắp xếp của chúng ta. Còn đứa trẻ thì sao? Đầu tiên, không điều gì quan trọng với nó ngoại trừ mẹ và cha, nhưng giả sử chúng ta ở lại với nhau trong nhiều năm, điều gì sẽ xảy ra khi nó bắt đầu đến trường và khám phá ra rằng những người mẹ và người cha khác đã kết hôn? Đây là Denver, không phải Hollywood. Và mặc dù không ai không tán thành một cặp sống với nhau, nhưng những hoàn cảnh sẽ thay đổi khi có dính dáng đến một đứa trẻ.”

Anh nhìn xuống đôi tay của mình và nói một cách thận trọng “Nó khác nhau ra sao nếu em di chuyển ra ngoài? Cha mẹ của nó vẫn sẽ không kết hôn, nhưng em sẽ cố gắng để nuôi nấng nó một mình. Giả thiết đó tốt hơn cho nó sao? Anh không biết anh sẽ là một người cha loại nào, nhưng anh nghĩ mình sẽ tốt hơn cái không có.”

Đôi môi cô run rẩy, và cô cắn vào nó một cách dữ dội. Chúa ơi, cô đã làm cho anh van xin để có được cuộc sống của đứa con anh? Cô chưa bao giờ có ý nghĩ một cách đặc biệt về quan niệm điều anh đã nói với cô buổi sáng đó “Em nghĩ anh là một người cha tuyệt vời”, cô nói “Em chưa bao giờ có ý định ngăn cản anh gặp mặt đứa trẻ. Em không chắc nó là sự sắp đặt cuộc sống của chúng ta.”

“Anh thì chắc chắn. Anh muốn em, và em... em cũng muốn anh”. Anh vẫn không thể nói rằng cô yêu anh “Bây giờ chúng ta không phải làm bất cứ điều gì. Giống như em nói, sẽ là nhiều năm trước khi đứa trẻ đủ lớn để so sánh chúng ta với những cặp cha mẹ khác. Em vẫn còn mang thai để vượt qua, và có Chúa chứng giám, anh sẽ không thể ngủ mỗi đêm nếu anh không biết em có tốt không. Ở lại ít nhất cho đến khi đứa trẻ được chào đời. Anh có thể chăm sóc cho em, đi với em đến những lớp sinh đẻ, bên cạnh em trong suốt thời gian sinh con.” Mặc dù giọng nói của anh đầy tự tin, nhưng đôi mắt thì như van xin, và đó là điều làm sụp đổ quyết định của cô. Nếu bây giờ cô đẩy anh ra xa, có thể anh sẽ không bao giờ phục hồi lại được.

“Em không muốn điều gì tốt hơn”, cô nói với giọng khàn khàn, và nhìn thấy những tia sáng của sự thanh thản trong đôi mắt anh trước khi anh che giấu nó.

“Em sẽ di chuyển quần áo trong ngày mai”. Cô chỉ có thể chớp mắt với anh trong sự ngạc nhiên. Cô chờ đợi anh quay lại tình trạng ban đầu, ngủ với cô gần như mỗi đêm và quay lại với căn hộ của mình vào mỗi buổi sáng để thay đổi quần áo trước khi đi làm. Suy nghĩ về những bộ quần áo của anh đang treo bên cạnh quần áo của cô trong phòng để đồ rộng lớn tạo cho cô cảm giác vừa kích thích vừa lo âu, điều này thật buồn cười, vì cô chưa bao giờ muốn bất cứ điều gì nhiều như cô đã muốn, một cuộc sống trọn vẹn, hoàn hảo với anh. Nhưng mọi thứ đã thay đổi quá nhanh, và cuộc sống của cô bị biến đổi đột ngột với sự mang thai. Sự kiểm soát với đứa trẻ đã vượt xa hơn cái nắm chặt của cô trong mỗi ngày qua đi, như thể đứa trẻ đã lớn lên và đòi hỏi nhiều hơn với cô. Mặc dù, cô ít có những triệu chứng, nhưng bây giờ cô có thể nhìn thấy những sự thay đổi xác định.

Cô đã đấu tranh với một trong những sự thay đổi đó mọi ngày, và nó quá nhiều một cách bất chợt. Những giọt nước mắt trào ra trong đôi mắt cô khi cô nhìn anh và bắt đầu chảy xuống mặt. Ngay lập tức anh đã ở bên cạnh cô, đặt hai cánh tay vòng quanh người cô và kéo đầu cô áp sát vào vai anh “Điều gì không ổn phải không?”, anh hỏi, âm thanh gần như điên cuồng “Em không muốn anh dọn nhà phải không? Anh nghĩ anh có thể chăm sóc cho em tốt hơn.”

“Không phải điều đó”, cô khóc nức nở “Vâng, đúng thế. Em hạnh phúc, em nguyện rửa nó. Em luôn luôn muốn anh dọn đến ở với em, hay yêu cầu em dọn đến với anh. Nhưng em không làm điều đó cho mục đích

của bản thân, em làm điều đó bởi vì đứa trẻ.”

Saxon nâng gương mặt cô lên và dùng hai ngón tay cái để lau những giọt nước mắt. Đôi lông mày rậm nhàu lại trong sự cau có “Tất nhiên anh làm điều đó vì em”, anh nói một cách nôn nóng “Anh không biết đứa trẻ. Quỷ tha ma bắt, anh thậm chí không thể thấy những bằng chứng về nó. Anh không muốn em một mình hơn sự cần thiết”. Sự cau có tăng dần “Em có gặp bác sĩ chưa?”

Cô hít mũi và lau đôi mắt “Vâng, em không nhận ra mình mang đã mang thai cho đến khi em gặp bác sĩ. Em đi bởi vì thời gian cuối em đã phát hiện nó, và như thế không thay đổi trước khi điều đó thật sự sáng lên. Em hầu như không có một vài triệu chứng.”

“Điều đó có bình thường không?”

“Bình thường như bất kỳ điều gì khác. Bác sĩ nói với em mọi thứ đều tốt, một vài người phụ nữ đã phát hiện trong một vài tháng đầu và một số người không, một số phụ nữ nôn mửa vào buổi sáng và một số người không. Tất cả những điều em thật sự chú ý là em đã mệt mỏi và buồn ngủ, và điều đó làm em muốn khóc.

Anh có vẻ dụi đi “Em nói có nghĩa là em khóc vì đứa trẻ phải không?”

“Không. Em khóc vì anh”

“Thôi nào, đừng khóc nữa”. Anh kéo cô lại gần và ép chặt một nụ hôn lên trán cô. “Anh không thích khi em khóc.”

Không có cách nào để anh có thể biết điều đó cảm giác giống như được chiều chuộng và âu yếm, cô đã ao ước nó biết bao. Tình yêu cũng là một đáp ứng ngăn ngừi trong cuộc sống của cô, mặc dù cô chưa bao giờ biết tính tàn bạo trực tiếp mà Saxon đã chịu đựng.

Hầu như những giấc mơ được ấp ủ của cô luôn là có một ngôi nhà với anh, chỉ một ngôi nhà bình thường, với sự đảm bảo thủ tục ngọt ngào và sự nhận thức chắc chắn rằng anh sẽ về nhà với cô mỗi ngày. Trong những giấc mơ của cô, anh luôn luôn giữ chặt cô và tỏ ra cho cô thấy rằng anh quan tâm cô biết bao, trong khi trên thực tế, anh lại đề nghị với cô sự thân mật thể xác và một công lao cảm xúc. Điều bất chợt này đã xoay quanh và quá lớn lao giống như một giấc mơ đã trở thành sự thật, đến nỗi cô cảm thấy e ngại để tin tưởng nó. Thậm chí, cô đã không chuẩn bị bất cứ cái gì để kết thúc nó vội vã. Anh ở lại cũng bằng với cô thường thức mỗi khoảnh khắc.

Sự thật đúng như lời anh nói, ngày hôm sau anh đã chuyển đến. Anh không nói với cô bất cứ điều gì về nó, nhưng có hai cú điện thoại, một từ một người nào đó quan tâm đến việc thuê căn hộ kia của anh và cú điện thoại khác từ một công ty tiện ích kiểm tra hai địa chỉ cho việc gửi hóa đơn, điều đó rõ ràng đã tạo nên việc anh hoàn toàn từ bỏ chỗ ở chính thức của mình. Điều đó, hơn bất cứ điều gì khác, nói với cô anh đã nghiêm túc biết bao để duy trì mối quan hệ của họ.

Cô để ý những dấu hiệu của anh, vì mối quan hệ của họ đã có sự thay đổi với những cách cơ bản hơn sự đơn giản, hai chỗ ở cũng không xa hơn với anh. Cô nói với anh cô yêu anh, những lời nó đó không thể bị xóa bỏ hay bị lãng quên, vì phản ứng của anh đối với chúng quá xa lạ, anh đã biểu lộ nhiều sự quan tâm hơn là anh đã có trước đây. Mặc dù họ đã có sự thân mật về thể xác trong hai năm, nhưng kiểu gần gũi này lại mới với anh, và thỉnh thoảng cô có thể nói rằng anh không biết hành động như thế nào. Nó gần như là anh đang ở nước ngoài, nơi anh không biết nói ngôn ngữ, dò dẫm thận trọng theo cách của anh, không có khả năng để đọc những dấu hiệu con đường.

Sự tò mò về đứa trẻ của anh ngày càng tăng và khẳng khẳng đòi đi với cô đến lần hẹn gặp kế tiếp của bác sĩ, nó được hoạch định chỉ một vài ngày sau khi anh chuyển đến. Khi anh khám phá ra rằng một bức ảnh siêu âm trong sự mang thai của cô có thể nói cho họ biết giới tính của đứa trẻ, ngay lập tức anh muốn biết khi họ có khả năng làm điều đó, và mức độ thường xuyên mà bác sĩ sai lầm. Đó là sự quan tâm đầu tiên mà anh đã biểu lộ với giới tính của đứa trẻ, cô ngạc nhiên nếu anh hình dung mình có đứa con trai, anh không có ngụ ý một sự ưu tiên, và cô cũng không có quyết định sự ưu tiên, vì thế bằng cách nào đó họ luôn luôn nhắc đến đứa trẻ bằng “nó” hơn là “cậu bé”, hay “cô bé”.

Một đứa con trai sẽ ảnh hưởng đến anh như thế nào? Anh sẽ nhìn thấy bản thân mình hơn trong một cậu bé, và bằng cách đó, nó sẽ là một cơ hội để anh sửa chữa thời thơ ấu khủng khiếp của anh bằng việc làm

cho đứa con trai của anh không bao giờ biết bất cứ điều gì khác ngoại trừ tình yêu. Trong óc tưởng tượng của cô, cô thấy anh một cách kiên nhẫn biểu lộ một sự lồi thối lệch thếch, kiên quyết cậu con trai nhỏ làm thế nào để vung vẩy một cái vợt hay field a pop fly. Có lẽ sẽ là nhiều năm để tham dự nhiều trận đấu bóng và xem mỗi sự chuyển động của cậu bé với lòng tự hào mãnh liệt. Mỗi cú đánh sẽ là cú đánh tốt nhất, mỗi cái bắt lấy là sự kỳ diệu nhất, vì cậu bé làm điều đó cho họ.

Bất chấp những lời thì thầm nắn nức của cảm giác, cô không thể ngừng mơ ước về một tương lai có Saxon. Một phép màu đã xảy ra: anh không biến mất khi anh biết cô có thai. Cô sẽ tiếp tục hy vọng cho một phép màu khác.

Đêm đó nằm trên giường ngủ, cô vùi đầu vào ngực anh và lắng nghe nhịp đập khoẻ mạnh, vững vàng của trái tim anh. Bàn tay cô lướt xuống bụng, đứa trẻ đang nghe trái tim cô đập đều đặn trong cùng một nhịp điệu, vuốt ve và chắc chắn như nhịp đập của trái tim Saxon đã vuốt ve cô. Nó là một âm thanh của sự thỏa mãn tuyệt vời.

“Anh dường như thật sự quan tâm vào siêu âm”, cô nói một cách uể oải.

“Mmm”, anh lẩm bẩm như một cách trả lời. Đầu cô di chuyển khi cô liếc lên nhìn anh, mặc dù tất cả cô có thể thấy là cái cằm của anh, và điều đó không tốt trong căn phòng tối.

“Có phải anh lo lắng muốn biết đứa bé như thế nào không?”

Anh chuyển động không yên “Vâng, anh muốn biết. Còn em thì sao? Có phải tình cảm của em đặt cho một cô bé nhỏ?”

“Thật sự không phải”, cô nói và ngáp “Em chỉ muốn một đứa trẻ khỏe mạnh, mặc dù trai hay gái, nó cũng sẽ thích hợp để biết trước thời hạn, vì thế chúng ta có thể có một cái tên được chọn ra và một phòng trẻ được trang trí bên ngoài phải sử dụng màu xanh hay màu vàng.”

“Một phòng trẻ”, anh nói với một âm thanh ngạc nhiên yếu ớt “Anh không nghĩ điều đó xa ở phía trước. Tất cả anh có thể hình dung là con người nhỏ bé này khoảng kích cỡ của một con thỏ bị bóc vỏ, tất cả được cuộn lại trong một cái chăn. Nó sẽ ở nơi mà chúng ta đặt nó và sẽ không chiếm nhiều không gian. Tại sao phải dành toàn bộ căn phòng cho nó?”

Cô cười toe toét trong bóng tối “Vì toàn bộ căn hộ sẽ bị bừa bộn với tất cả đồ dùng cá nhân cần thiết cho việc chăm sóc một đứa trẻ. Và anh nghĩ nó sẽ ngủ ở đâu?”

Câu hỏi làm anh giật nảy; sau đó anh cười, âm thanh hiếm hoi bùng nổ dưới tai cô “Với chúng ta. Anh đoán thế. Trên bất cứ cánh tay nào mà em không sử dụng. Anh sẽ nói nó có thể ngủ trên ngực anh, nhưng anh biết chúng không housebroken.”

Cô cười khúc khích và anh cười lần nữa. Có nhiều sự mãn nguyện hơn cô có thể nhớ trong cuộc sống, thậm chí cô rúc vào gần hơn “Em tưởng tượng anh có một đứa bé trai. Mọi ngày anh tiếp tục có những giấc mơ ban ngày về việc anh dạy cậu bé làm thế để chơi bóng chày”

Saxon trở nên cứng hơn, cơ thể anh cứng rắn dọc theo người cô “Đặc biệt không”, cuối cùng anh nói với một giọng căng thẳng “Anh thật sự thích một đứa bé gái hơn.”

Cô im lặng với sự ngạc nhiên, một cách đặc biệt vì cô không biết điều gì về câu hỏi và làm anh khó chịu. Anh không nói bất cứ điều gì trong một lúc và cô bắt đầu ngủ, nhưng cô tỉnh ngủ hân hỉ khi anh nói một cách lạng lã “Nếu nó là đứa bé gái có thể em sẽ yêu nó hơn.”

6. Chương 6

“Còn gia đình em thế nào?”, buổi sáng ngày hôm sau, anh hỏi một cách thận trọng, cẩn thận như thể bước trên mặt đất không ổn định. Theo kinh nghiệm của anh, gia đình là một cái gì đó mà người khác có từ điều anh nhìn thấy ở nhà nuôi dưỡng, nó không đáng để ước mong. Nhưng anh muốn biết nhiều hơn về Anna,

muốn khám phá tất cả điều mà anh có thể về cô trong trường hợp một ngày nào đó, anh trở về nhà để tìm kiếm sự ra đi của cô. “Có phải em đã kể với họ rằng em có một đứa bé hay bất cứ điều gì đó về anh?”

“Em không có bất kỳ gia đình nào”, cô trả lời khi cô rót sữa qua ngũ cốc. Thái độ của cô không có sự chủ định, nhưng sự quan tâm của anh ngay lập tức được tăng thêm.

“Không có gia đình nào? Em là một đứa trẻ mồ côi à?” Anh đã nhìn thấy nhiều đứa bé mồ côi, buồn bã và sợ hãi, những đứa trẻ đã đánh mất hoàn toàn thế giới của chúng và không biết phải làm điều gì. Có thể hoàn cảnh của anh, khủng khiếp như nó đã có, đáng thích hơn với hoàn cảnh của chúng. Ít nhất anh đã không đánh mất người nào đó mà anh thương yêu. Mẹ anh không chết, đơn giản là bà đã vứt anh trong đồng cặn bã. Có thể cả bà ấy và cha anh vẫn còn sống ở một nơi nào đó, mặc dù anh nghi ngờ một cách chân thành rằng họ đã sống cùng nhau. Anh thích hợp nhiều hơn với kết quả của một cuộc tình ngắn ngủi, tốt nhất, và có thể hơn vị trí một đêm.

“Vâng, nhưng em chưa bao giờ ở trong một trại mồ côi. Mẹ em chết khi em chín tuổi, và cha em nói ông ấy không thể thích hợp chăm sóc em, vì vậy ông đã gửi em đến sống với người chị cùng cha khác mẹ của ông ấy. Thật sự mà nói, đơn giản là ông không muốn có trách nhiệm. Từ những điều cô em nói, ông ấy luôn luôn vô trách nhiệm, chưa bao giờ lệ thuộc một công việc trong thời gian dài, lần thứ hai tiêu tiền trong những quán rượu và sau đó đeo đuổi người đàn bà khác. Ông ấy đã chết trong một tai nạn ô tô khi em mười bốn tuổi.”

“Còn cô của em thì sao?”, anh hỏi, nhớ đến từ “Không một ai” cô đã liệt kê bên cạnh thông tin họ hàng. “Em còn gặp bà ấy không?”

“Không. Cô ấy đã chết khoảng một năm trước khi em đến làm việc cho anh, nhưng dù sao đi nữa em nghi ngờ rằng em đã từng thấy cô ấy lần nữa. Nó không phải là một mối quan hệ triu mến. Cô ấy và chú Sid đã có bảy đứa con. Em chỉ là một miệng ăn không được chào đón thêm vào để nuôi nấng, một cách đặc biệt, vì dù sao đi nữa cô ấy cũng chưa bao giờ sống với cha.”

Sự giận dữ căng ra trong anh khi anh hình dung đến cô, một cô gái mỏng manh, lạc loài với đôi mắt dịu dàng, to lớn, đứng xa bên cạnh như anh đã từng đứng, chưa bao giờ là một bộ phận của một gia đình. Điều đó tốt hơn thời thơ ấu của anh, nhưng nó làm anh tức điên lên vì Anna phải chịu sự đối xử như vậy “Còn anh chị họ của em thì sao? Em không gặp họ sao, hay nghe về họ?”

“Không, chúng em chưa bao giờ gần gũi. Chúng em sống tốt như những đứa trẻ đã ném vào nhau, nhưng chúng em chưa bao giờ có nhiều sự chung chạ. Tất cả họ đã di chuyển đến nông trại, hơn nữa, em không biết nơi họ ở. Giả sử, em có thể đi theo họ nếu em muốn, nhưng ở đó dường như không có bất kỳ điểm nào.”

Bằng cách nào đó, anh chưa bao giờ hình dung Anna tồn tại một mình trên thế giới, hay có chung với anh một kinh nghiệm. Nó làm anh rung chuyển với nhận thức rằng, ở một cách khác, cô cũng bị tước quyền nuôi dưỡng như anh. Cô chưa bao giờ chịu đựng về sự lạm dụng thể chất, và có lẽ đó là lý do tại sao cô vẫn còn có khả năng để đưa tay ra, để biểu hiện tình yêu của cô. Thậm chí, trước đây anh có thể nhớ, anh học không phải để mong đợi hay hy vọng, hay tỏ ý muốn bất kỳ điều gì cho bản thân, vì điều đó sẽ rời bỏ anh, làm anh tổn thương. Anh vui mừng vì Anna không biết một cuộc sống giống như thế.

Thậm chí, nó không thể dễ dàng để cô nói với anh rằng cô yêu anh. Có phải cô đã đập lên từ sự từ chối? Đó là điều mà anh đã làm, hoảng sợ và ném tình yêu của cô sau gương mặt cô. Anh đã khiếp sợ vào buổi sáng hôm sau, cô không có khả năng để chịu đựng cái nhìn của anh sau cái cách mà anh đã rời khỏi cô. Nhưng cô đã nắm lấy sự trở lại của anh, và cảm ơn chúa, cô không chỉ yêu anh, mà cô dường như còn yêu đứa trẻ. Thỉnh thoảng, điều đó có vẻ như không thể chịu được.

“Còn gia đình nuôi dưỡng mà anh đã ở thì sao?”, cô hỏi “Anh có bao giờ gọi cho họ không, hay viếng thăm?”

“Không. Anh không gặp họ kể từ ngày anh tốt nghiệp phổ thông trung học, khi anh đóng gói đồ đạc và bỏ đi, nhưng họ không mong đợi anh để giữ sự đụng chạm. Anh đã nói với họ lời tạm biệt và cảm ơn họ, và anh đoán điều đó đủ tốt.”

“Tên của họ là gì?”

“Emmeline và Harold Bradley. Họ là người tốt. Họ đã cố gắng, đặc biệt là Harold, nhưng họ không có

cách nào biến anh thành con trai họ. Điều đó luôn luôn ở đó, trong đôi mắt họ. Anh không phải là Kenny. Emmeline dường như luôn luôn oán giận vì con trai bà ấy đã chết nhưng anh vẫn còn sống. Không ai trong họ đã từng chạm vào anh nếu họ có thể ngăn chặn. Họ chăm sóc anh, chu cấp cho anh một chỗ ở, quần áo, thức ăn, nhưng không có bất kỳ tình cảm nào ở đó. Họ như nhẹ lòng khi anh bỏ đi.”

“Anh không lo lắng nếu họ vẫn còn sống hay nếu họ chuyển đi sao?”

“Không có vấn đề gì. Không có bất cứ điều gì cho anh ở đó, và họ sẽ không vui mừng khôn xiết nếu thấy anh.”

“Họ sống ở đâu?”

“Cách đây khoảng tám mươi dặm, ở Fort Morgan.”

“Nhưng nó quá gần. Những anh chị họ của em sống ở Maryland, vì vậy ít nhất nó hợp lý để chúng em không gặp nhau.”

Anh nhún vai “Anh bỏ đi với tâm trạng khi anh đến trường đại học, vì vậy nó không thích hợp một cách chính xác để anh viếng thăm. Anh đã làm hai công việc để trả tiền học phí, và điều đó không để lại nhiều thời gian rảnh rỗi.”

“Nhưng anh trở về Colorado và định cư ở Denver”

“Có nhiều yêu cầu cho những kỹ sư trong một thành phố lớn.”

“Có nhiều thành phố ở vùng này. Vấn đề là anh ở gần, nhưng anh chưa bao giờ gọi cho họ để nói với họ vào trường đại học như thế nào, hay anh đã quay lưng với tâm trạng.”

Giọng anh cáu kỉnh “Không, anh không gọi, và anh cũng không có ý định gọi. Vì mục đích của Chúa, Anna, nó đã là mười lăm năm kể từ lúc anh rời khỏi trường đại học. Họ chắc chắn như thế vì nơi quý quai ấy đã không luôn luôn giữ một ngọn nến trên cửa sổ cho anh nữa. Họ biết anh sẽ không quay lại.”

Cô dừng lại đề tài, nhưng cô không quên nó. Harold và Emmeline Bradley. Cô giữ tên họ trong trí nhớ. Bất chấp điều Saxon nghĩ, họ đã trải qua nhiều năm nâng đỡ anh và thích hợp để có nhiều hơn một chút sự quan tâm về những điều đã tạo nên anh.

Anh rời bỏ công việc trong yên lặng, và quay trở lại vào chiều hôm đó trong tâm trạng suy nghĩ. Cô để anh một mình, nhưng sự yên lặng của anh làm cô thâm hoang mang. Có phải những câu hỏi của cô đã làm anh khó chịu, quá nhiều đến nỗi anh đang xem xét để kết thúc sự sắp đặt của họ? Nhưng anh đã bắt đầu nó bằng việc hỏi về gia đình cô, vì thế anh chỉ có thể tự trách bản thân anh. Khoảng một vài ngày, kể từ lúc cô nói với anh về đứa bé, cô trở nên quen thuộc, có thể đến gần hơn với ý nghĩ của anh nhiều hơn ý nghĩ của cô, nhưng bất chợt cô ý thức rằng bức tường đó vẫn còn bao vây anh. Cô đã phá đổ một vài kẻ hở của nó, nhưng vẫn còn xa mới đến sự phá hủy.

Saxon không thích mọi điều nói về gia đình đã nuôi dưỡng anh, nhưng nó bắt đầu làm anh suy nghĩ. Nếu anh và Anna không bắt lấy những biện pháp để ngăn chặn, đứa bé này cũng không có một gia đình. Anh không thể hình dung họ có những đứa trẻ khác dưới hoàn cảnh hiện tại, và với sự ngạc nhiên, anh thích ý tưởng có nhiều đứa con. Anh muốn họ là một gia đình, không chỉ sống như những người tình, tình cờ một đứa trẻ.

Anh không có những hình ảnh tưởng tượng đẹp đẽ nào về người mẹ của mình, nhưng anh thường tự hỏi, một đứa trẻ hoang mang với nỗi đau, nó sẽ thích có một gia đình thật sự, để thuộc về một nơi nào đó và có một người nào đó yêu thương cậu ta. Nó là một hình ảnh tưởng tượng, không tồn tại dưới sức nặng tàn nhẫn của thực tế, nhưng anh vẫn còn nhớ đã tưởng tượng nó như thế nào, cảm giác của sự an toàn là trung tâm của nó và giữ mọi thứ cùng nhau. Anh không có khả năng để hình dung đến cha mẹ, ngoài những hình ảnh mờ ảo không thực, đứng giữa anh và sự nguy hiểm. Anh không bao giờ muốn con anh có những hoại hình ảnh tưởng tượng đó, anh muốn nó có một ngôi nhà ổn định thật sự.

Ít hơn cách đây một tuần, chỉ với ý tưởng điều mà bây giờ anh đang xem xét, đủ để làm anh sụp đổ trong sự hoang mang sợ hãi, nhưng anh biết rằng có nhiều thứ tồi tệ hơn. Đánh mất Anna là tồi tệ hơn. Anh hy vọng trong cuộc sống không bao giờ anh phải sống xuyên qua ngày và đêm khác giống như anh đã chịu

đứng lúc trước, vì anh không nghĩ rằng sự lành mạnh của mình có thể nắm bắt nó. Trong sự so sánh, điều mà anh đang nghĩ bây giờ là một sự đột ngột.

Suy nghĩ là một việc, thật sự đặt nó vào trong lời nói là việc khác. Anh quan sát Anna với đôi mắt bồn chồn, mặc dù anh biết nó là sự cố gắng vô ích để dự đoán câu trả lời của cô. Phía sau thói quen trầm lặng của cô, cô rất sâu sắc và phức tạp, nhìn nhiều hơn anh muốn cô nhìn, hiểu nhiều hơn sự thoải mái. Suy nghĩ của cô luôn giữ kín với anh, anh không chắc chắn cô sẽ phản ứng ra sao, hay tại sao. Nếu cô yêu anh, ở đó không nên có sự ngập ngừng, nhưng trong trường hợp này điều đó không cần thiết. Cô có khả năng hy sinh hạnh phúc của mình - giả sử anh có thể làm cho cô hạnh phúc - cho những điều cô nghĩ tốt nhất về đứa bé.

Điều đó thật lạ lùng, đứa bé có tác động trong những tháng sống cùng nhau của họ trước khi nó được sinh ra, nhưng anh không hối tiếc sự thay đổi đó. Đó là sự sợ hãi, anh có cảm giác của sự sống trên bờ hổ sâu, nơi mà bất cứ sự chuyển động sai lầm nào cũng có thể làm anh rơi xuống, nhưng cùng thời gian đó, sự chân thật được tăng lên và sự thân mật mà anh đã chia sẻ với Anna, nếu không nghĩ ngờ, mỗi phút đáng được lo lắng. Anh không nghĩ anh có thể trở lại sự cô đơn trước đây mà anh đã xem là tất nhiên, thậm chí ôm chặt nó.

Vẫn còn, đó là một quyết định đã tra tấn những dây thần kinh của anh. Cuối cùng, anh không thể nói những lời, nó sẽ là một lời đề nghị của bản thân anh, một lời tuyên bố của những cảm giác và dễ bị tổn thương, thay vào đó, anh đã thốt ra, được diễn đạt như một lời đề nghị “Anh nghĩ chúng ta nên kết hôn”.

Không có bất cứ điều gì anh đã nói làm cô kinh ngạc hơn. Đôi chân cô chợt yếu đi, và cô ngồi xuống một cách nặng nề “Kết hôn”, cô nói với một giọng pha lẫn sự hoài nghi và ngạc nhiên.

Anh không hài lòng vì cách giải quyết không xảy ra với cô. “Đúng, kết hôn. Nó tạo nên ý nghĩa. Chúng ta đã sống với nhau, và chúng ta có một đứa bé. Kết hôn dường như là bước tiếp theo của logic”.

Anna lắc đầu, không phải từ chối nhưng với sự nỗ lực vô ích để làm sáng tỏ cái đầu cô. Bằng cách nào đó, cô chưa bao giờ mong đợi để nhận một lời đề nghị kết hôn, mặc dù cô đã mong muốn một cách tồi tệ. Nhưng cô muốn anh đề nghị với những lý do khác, vì anh yêu cô và không thể sống nếu không có cô. Cô hoài nghi đó là trường hợp, nhưng cô không bao giờ biết chắc chắn nếu anh không nói với cô.

Đó không phải là một quyết định dễ dàng, và cô không vội nói. Gương mặt anh bình tĩnh khi chờ đợi câu trả lời của cô, đôi mắt xanh như tối lại và thận trọng. Cô nhận ra câu trả lời của cô có ý nghĩa nhiều với anh. Anh muốn cô nói vâng. Cô muốn nói vâng. Câu trả lời liệu có sẵn sàng để cô nắm lấy cơ hội, rằng anh yêu cô và kết hôn với anh trong lòng tin mù quáng. Một người phụ nữ thận trọng sẽ không có một quyết định vội vàng, mà ảnh hưởng không chỉ cho hai người trong họ, nhưng đứa trẻ của họ cũng được. Một cuộc hôn nhân đổ vỡ tất yếu sẽ để lại những vết sẹo trên tất cả những điều liên quan.

Cô đã nắm lấy một bước nhảy của lòng tin mù quáng trong việc rời bỏ công việc để trở thành người tình của anh, và cô không hối tiếc. Hai năm yêu anh là điều tốt nhất trong cuộc sống cô, và cô chưa bao giờ mong họ phá hoại nó. Sự mang thai đã làm thay đổi mọi thứ, cô suy nghĩ với đôi môi uồn cong uể oải. Bây giờ, cô không thể chỉ nghĩ đến bản thân, cô phải nghĩ về đứa trẻ. Điều mà logic không cần thiết là sự lựa chọn tốt nhất, mặc dù trái tim cô đang phản đối la hét hãy nhanh chóng chấp nhận.

Cô nhìn anh, đôi mắt thăm nghiêm nghị “Em yêu anh, anh biết chứ”, cô nói.

Trước kia, với lời tuyên bố như thế sẽ làm gương mặt anh trống rỗng với một sự từ chối để nghe. Bây giờ, anh đều giọng trả lại cái nhìn đắm đuối của cô “Anh biết”. Sự nhận biết không làm anh hoảng sợ, thay vào đó anh trân trọng nó, thưởng thức nó, như quà tặng quý giá nhất trong cuộc sống của anh.

“Em muốn nói vâng, nhiều hơn bất cứ điều gì em đã từng mong muốn, nhưng em e rằng. Nó là ý tưởng của anh để chúng ta ở lại với nhau, và anh rất tuyệt vời, nhưng em không chắc chắn rằng anh sẽ vẫn còn cảm giác với điều tương tự sau khi đứa trẻ ra đời. Em không muốn anh có cảm giác mắc bẫy hay không hạnh phúc.”

Anh lắc đầu như để ngăn chặn câu trả lời mà anh có cảm giác sắp đến “Không có cách nào để dự đoán tương lai. Anh biết tại sao em lo lắng với cái cách mà anh sẽ phản ứng lại, và nói thật với em, anh có sợ hãi một chút, nhưng anh cũng bị kích thích. Anh muốn đứa bé này. Anh muốn em. Chúng ta hãy kết hôn và

làm nó trịnh trọng.” Anh cười một cách gượng gạo “Đứa trẻ có thể có một cái họ Malone. Thế hệ thứ hai của một gia đình mới toanh.”

Anna hít một hơi thở sâu và từ chối bản thân điều mà cô muốn nhiều hơn bất cứ điều gì khác “Bây giờ em không thể cho anh một câu trả lời”, cô thì thầm, và thấy gương mặt anh rắn lại “Nó chỉ không có cảm giác đúng. Em muốn nói vâng, Saxon, em muốn điều đó nhiều hơn bất cứ điều gì, nhưng em không chắc chắn nó sẽ là một việc đúng để làm.”

“Nó đúng”, anh nói cộc cằn.

“Vậy thì nếu nó đúng, từ bây giờ nó sẽ vẫn còn là sự việc đúng một tháng, hay hai tháng. quá nhiều sự việc xảy ra quá nhanh - đứa bé... Anh. Em không muốn tạo nên một quyết định sai lầm, và em nghĩ bây giờ em hành động theo cảm xúc của mình hơn năng lực trí tuệ”

Sức mạnh của năng lực ý chí tỏa sáng trong đôi mắt anh, màu xanh dữ dội và nổi bật “Anh không thể làm cho em nói vâng”, anh nói với giọng chậm chạp, sâu lắng “Nhưng anh có thể giữ lại yêu cầu. Anh có thể làm tình với em và chăm sóc em cho đến khi em có khả năng để hình dung một cuộc sống nếu không có anh.”

Đôi môi cô run rẩy “Em không thể hình dung điều đó bây giờ.”

“Anh không từ bỏ, Anna. Khi anh đi sau một điều gì đó, anh không dừng lại cho đến khi anh có nó. Anh muốn em, và anh sẽ có em.”

Cô biết chính xác điều anh nói có nghĩa gì. Khi anh quyết định một điều gì đó, anh tập trung vào nó với một cái nhìn dữ dội, nó không để anh nghỉ ngơi cho đến khi anh đạt được mục tiêu. Đó là một sự đe dọa nhỏ để nghĩ về bản thân cô như là đối tượng của loại quyết định đó.

Sau đó anh mỉm cười “Em có thể đưa điều đó đến chỗ ngồi, em yêu.”

7. Chương 7

Kết hôn, ý nghĩ đó lớn vồn trong ý thức của cô suốt ngày và len cả vào trong những giấc mơ ban đêm. Mỗi ngày, nhiều lần cô bắt đầu quảng đi sự thận trọng cho những cơn gió và nói đồng ý với anh, nhưng có một phần trong cô, đơn giản không sẵn sàng để nắm lấy một bước mệnh mông như thế. Trước kia cô đã sẵn sàng định vị là người tình của anh, nhưng bây giờ cô không có khả năng để định vị là vợ của anh, cô cũng muốn anh yêu cô, và chấp nhận nó với cả cô và bản thân anh. Cô có thể chắc chắn rằng anh đã yêu cô, nhưng cho đến khi anh có thể đến để đặt tên cho những cảm giác của anh, cô không thể tin cậy điều đó. Anh có thể nói “Anh muốn em” nhưng không thể nói “Anh yêu em”. Cô không thể trách anh vì cảm xúc có một cách khó khăn. Thỉnh thoảng khi cô một mình, cô đã khóc cho anh, đầu tiên là một đứa trẻ bị vứt bỏ, sau đó là một đứa trẻ chấp chứng biết đi bị sợ hãi, cô độc, và cuối cùng là một người thanh niên bị lạm dụng, không ai mà anh có thể xoay lại cho sự giúp đỡ. Không ai có thể tồn tại với một thời thơ ấu như thế nếu không có vết sẹo của cảm xúc, nếu không đánh mất khả năng cả cho và nhận tình yêu. Khi cô nhìn nó một cách rõ ràng, cô thấy rằng anh đã chia tay ra với cô, xa hơn anh có thể chờ đợi một cách hợp lý.

Cô không thực sự mong đợi nhiều hơn, nhưng cô mong muốn nó.

Cô không thể tách Bradleys ra khỏi tâm trí cô. Từ những điều anh nói, anh đã trải qua sáu năm với họ, từ lúc anh mười hai tuổi cho đến khi anh mười tám. Sáu năm là một thời gian dài để họ giữ anh và không có cảm giác một điều gì đó với anh. Nó có thể là họ đã chu cấp cho anh nhiều hơn bốn phần, nhưng vào lúc đó, có phải anh không có khả năng để nhận thấy không? Và họ cảm thấy ra sao với việc không nghe nói về anh?”

Chắc chắn họ đã lo lắng, nếu họ có bất cứ dấu vết của hơi ấm con người. Họ đã nuôi nấng anh từ một cậu bé thành một người đàn ông trẻ, cho anh cuộc sống với ngôi nhà ổn định mà anh đã từng biết cho đến khi Anna trở thành người tình của anh và tạo nên một nơi trú ẩn cho anh trong căn hộ. Có lẽ nó luôn luôn là chính xác khi anh nhớ đến, rằng việc đánh mất đứa con trai đã ngăn cản họ có bất kỳ cảm xúc nào với anh

ngoại trừ bốn phận và cảm giác thương hại. Thương hại! Anh căm thù điều đó. Nếu anh có cảm giác họ thương hại anh, không ngạc nhiên nếu anh không trở lại

Mặc dù cô phiền muộn về nó trong vài ngày, nhưng cô biết cô không hoàn thành bất cứ điều gì với sự lo lắng. Nếu cô muốn biết một cách chắc chắn, cô phải lái xe đến Fort Morgan và cố gắng tìm kiếm Bradleys. Nó có thể là một chuyến đi vô ích, vì mười chín năm qua, họ có thể đã chuyển đi, hay thậm chí đã chết.

Lập tức, cô quyết định đi, cô cảm thấy như thế tốt hơn, mặc dù cô biết Saxon sẽ cứng rắn chống lại ý tưởng đó. Tuy nhiên, cô không có ý định để cho sự phản đối của anh dừng cô lại.

Điều đó cũng không có nghĩa là cô có ý định giấu giếm nó. Sau buổi ăn chiều, tối đó cô nói “Ngày mai em sẽ đến Fort Morgan”

Anh căng ra, và đôi mắt thu hẹp lại “Tại sao vậy?”

“Để thử tìm kiếm Bradleys”

Anh gấp tờ báo lại với một sự giận dữ đột ngột “Không có vấn đề gì ở đó. Anh đã nói với em về nó như thế nào. Tại sao em còn lo lắng về nó nữa? Cách nay đã mười chín năm. Bây giờ chúng ta không có bất cứ điều gì để làm với nó. Em thậm chí không biết anh khi đó”

“Một phần vì tò mò”, cô trả lời với sự chân thực thẳng thừng “Và như thế nào nếu anh đã nghĩ sai về cái cách họ rời bỏ? Anh còn trẻ. Anh có thể hiểu sai về họ. Và nếu như anh sai, vậy thì họ đã trải qua mười chín năm với những cảm giác như thể họ đã đánh mất hai đứa con trai thay vì chỉ có một.”

“Không”, anh nói và mệnh lệnh trong giọng nói của anh cho cô biết anh không bác lại lời đề nghị của cô nhưng đưa ra một mệnh lệnh.

Cô nhướn cặp lông mày, một chút ngạc nhiên trong đôi mắt cô “Em không yêu cầu sự cho phép. Em muốn để anh biết nơi em sẽ ở vì anh sẽ lo lắng nếu anh gọi điện và em không có ở đây.”

“Anh nói không được.”

“Tất nhiên anh sẽ làm vậy”, cô đồng ý “Nhưng bây giờ em không phải là người tình của anh...”

“Chắc chắn nơi quý quái đó sẽ cảm thấy thích em ở đó đêm cuối cùng.”, anh ngắt lời, đôi mắt anh trở nên xanh hơn khi sự giận dữ tăng lên.

Cô không có ý định để tranh luận với anh. Thay vào đó cô mỉm cười, và gương mặt dịu dàng rực rỡ khi cô trao cho anh một cái nhìn ấm áp “Điều đó là làm tình”. Và nó thật tuyệt vời. Tình dục giữa họ luôn luôn nóng bỏng và gấp gáp, nhưng kể từ lúc anh dọn đến ở với cô, nó được giữ ở một khía cạnh tăng thêm, một sự âu yếm choáng váng mà trước đây chưa hề có. Cuộc làm tình của họ được kéo dài hơn, nó như thể là, trước đây, anh luôn nhận thức rằng anh sẽ phải đi nên dậy sớm và rời khỏi, và sự nhận thức ấy đã điều khiển anh. Bây giờ anh thư giãn và thông thả với cái cách mà trước kia anh không có, với sự thích thú tăng lên như là một kết quả.

Có một sự căng thẳng rung rinh lướt ngang qua mặt anh với từ “yêu”, nhưng nó biến đi nhanh chóng không có những tiếng vang kéo dài nào.

“Em không phải là người tình của anh”, cô thì thầm “Sự sắp đặt đó đã qua rồi. Em là người đàn bà, người mà đã yêu anh, sống với anh và có con với anh.”

Anh nhìn xung quanh căn hộ “Bây giờ em có thể không nghĩ em là người tình của anh”, anh nói với sự giận dữ nhẹ nhàng “nhưng mọi thứ có vẻ đẹp nhiều như thế với anh.”

“Bởi vì anh đã chu cấp cho em? Đó là lựa chọn của anh, không phải của em. Em sẽ tìm việc làm, nếu nó làm cho em có cảm giác tốt hơn. Dù thế nào đi nữa, em chưa bao giờ thích trở thành một gái bao.”

“Không phải”. Anh không thích ý tưởng đó chút nào. Nó luôn luôn ở phía sau tâm trí anh, nếu anh giữ cô hoàn toàn phụ thuộc vào anh, cô ít có khả năng bỏ đi. Cùng lúc đó anh đã đầu tư vào những cổ phần với tên cô để tạo nên sự chắc chắn rằng cô sẽ đảm bảo về mặt tài chính. Nghịch lý luôn luôn làm anh bồn chồn, nhưng anh muốn cô được chăm sóc trong trường hợp một điều gì đó xảy ra với anh. Sau tất cả, anh

đi nhiều và trải qua nhiều thời gian ở công trường xây dựng, không phải là nơi an toàn nhất. Cách đây một năm, anh cũng đã tạo nên một tờ di chúc, để lại mọi thứ cho cô. Anh chưa bao giờ nói với cô.

“Anh không muốn em lái xe, nó quá xa với em”, cuối cùng anh nói, nhưng anh đã nắm chặt những vật vô giá trị, và anh biết nó.

“Chỉ ít hơn một giờ để lái xe, dự báo thời tiết thì trong trẻo và có nắng trong tình cảnh ngày mai. Nhưng nếu anh muốn đi với em, em có thể chờ cho đến cuối tuần”, cô đề nghị.

Sự biểu hiện của anh gần với ý tưởng đó. Anh chưa bao giờ trở lại, chưa bao giờ muốn để trở lại. Gia đình Bradleys không ngược đãi anh, họ là tốt nhất của tất cả những nhà nuôi dưỡng mà anh đã ở. Nhưng phần đó trong cuộc sống của anh đã qua. Anh đã đóng cánh cửa của nó khi anh bỏ đi, và anh đã trải qua những năm tiếp theo làm việc như một nô lệ để tạo nên bản thân anh thành một người nào đó, người mà sẽ không bao giờ bị bỏ rơi một lần nữa.

“Họ có thể đã chuyển đi”, cô nói, đưa ra đề nghị với sự thoải mái “Em chỉ muốn biết.”

Anh làm một cử chỉ mệt mỏi “Rồi thì nhắc điện thoại lên và gọi sự thông tin. Nói chuyện với họ, nếu họ vẫn còn ở đó. Nhưng đừng lôi kéo anh vào trong đó. Anh không muốn nói chuyện với họ. Anh không muốn nhìn thấy họ. Anh không muốn bất cứ điều gì để làm với điều này.”

Cô không ngạc nhiên vì sự bác bỏ toàn bộ quá khứ của anh, thật khó khăn vì nó là loại kí ức mà anh sẽ giữ chặt. Và cô không mong đợi anh sẽ đi với mình.

“Em không muốn nói chuyện với họ trên điện thoại”, cô nói “Em muốn lái xe đến đó, nhìn thấy ngôi nhà. Em có thể không tiếp cận với họ. Nó phụ thuộc vào điều mà em tìm thấy khi em đến đó.”

Cô nín thở, vì có một lời thỉnh cầu anh có thể làm mà cô sẽ không có khả năng để từ chối. Nếu anh nói “Làm ơn đừng đi, vì mục đích của anh”, vậy thì cô sẽ không đi. Nếu anh thật sự yêu cầu bất cứ điều gì cho bản thân anh, cô có thể sẽ không có cách để bác bỏ. Anh đã bị từ chối quá nhiều trong cuộc sống, cô sẽ không thêm nó vào nữa.

Nhưng vì những sự từ chối trước đó, cô biết anh sẽ không yêu cầu điều kiện đó. Anh sẽ không bao giờ đặt mọi thứ trong phạm vi vấn đề cho sự xem xét cá nhân với anh. Anh sẽ ra lệnh, anh sẽ khó chịu, nhưng một cách đơn giản, anh sẽ không yêu cầu và nói “Làm ơn đừng đi.”

Bây giờ anh từ chối nói về điều đó và đứng dậy ở chỗ đất đắp cao của những cánh cửa và nhìn ra ngoài. Anna quay lại một cách yên lặng với phần cắt ra của tờ giấy, nhưng trái tim cô đập nhanh khi cô nhận ra điều này là sự cãi nhau thuộc về gia đình bình thường đầu tiên mà họ từng có. Cô vui sướng, họ đã bất đồng, và không có bất kỳ điều gì quan trọng xảy ra. Anh không bỏ đi, anh dường như cũng không chờ đợi cô bỏ đi. Điều đó thật tuyệt vời. Anh đã có khả năng tin tưởng cô đủ để anh không sợ một sự bất đồng có thể kết thúc mối quan hệ của họ.

Cô lo anh sẽ phản ứng lại những lý lẽ đó. Những cặp bình thường có những sự bất đồng, có lẽ thậm chí những vị thánh cũng có sự bất đồng. Cách đây hai năm, Saxon sẽ không có khả năng để tha thứ một sự thảo luận cá nhân như thế.

Anh đã thật sự cố gắng, thậm chí nó khó khăn một cách đặc biệt để anh trải lòng ra. Những hoàn cảnh đã bắt buộc anh lộ ra quá khứ của mình, nhưng anh không cố gắng để thiết lập lại những bức tường bảo vệ tinh thần. Anh dường như chấp nhận điều đó một khi những ranh giới cảm xúc được vượt qua. Anh không thể làm cho chúng bị xúc phạm lần nữa.

Cô không biết cô có thể hoàn thành việc tìm kiếm gia đình Bradleys lần nữa như thế nào. Có thể không có gì. Cô chỉ muốn nhìn thấy họ, cho một cảm giác với bản thân cô về điều mà số phận đã tạo nên Saxon. Nếu họ có vẻ quan tâm, cô sẽ cam đoan với họ rằng đứa con trai mà họ đã nuôi dưỡng còn sống và rất tốt, rằng anh ấy đã thành công và chẳng bao lâu nữa sẽ là một người cha.

Vẫn quay lưng lại với cô, Saxon hỏi “Có phải em ngại kết hôn với anh vì quá khứ của anh không? Đó là lý do tại sao em muốn tìm gia đình Bradleys, vì em có thể hỏi họ những câu hỏi về anh phải không?”

“Không phải”, cô nói khó chịu “Em không ngại kết hôn với anh.”

“Cha mẹ anh có thể là bất cứ người nào đó - những kẻ giết người, những người sử dụng ma túy. Mẹ anh có thể là một gái điếm. Những sự bất hòa tương đối tốt với bà ấy. Có thể có một lịch sử của bệnh thần kinh trong người anh. Em e ngại kết hôn với anh. Nhưng gia đình Bradleys sẽ không có khả năng để kể cho em nghe bất cứ điều gì, vì không ai biết ai là cha mẹ của anh.”

“Em không quan tâm đến cha mẹ anh”, cô nói giọng đều đều “Em biết anh. Anh là một tảng đá rắn chắc. Anh chân thực, tử tế, làm việc chăm chỉ và gợi tình.”

“Vậy tại sao em không kết hôn với anh, nếu anh có một sự nắm bắt tốt như thế?”

Một câu hỏi hay, cô nghĩ. Có thể cô đã ngu ngốc trong việc chờ đợi “Em không muốn vội vã với một điều gì đó, điều mà có thể không đúng cho cả hai chúng ta.”

“Anh không muốn con chúng ta sinh ra không hợp pháp.”

“Ồ, Saxon”. Cô nở một nụ cười buồn “Em hứa với anh em sẽ làm một quyết định trước khi đưa trẻ ra đời.”

“Nhưng em không thể hứa với anh là em sẽ đồng ý.”

“Không nhiều hơn anh có thể hứa với em việc kết hôn của chúng ta sẽ là công việc.”

Anh ném cho cô cái nhìn ngắn đầy giận dữ qua bờ vai “Em nói em yêu anh.”

“Và anh làm như thế. Nhưng anh có thể nói rằng anh yêu em không?”, cô hỏi.

Anh không trả lời. Anna quan sát anh, đôi mắt cô buồn bã và dịu dàng. Câu hỏi của cô có thể được tiếp nhận theo hai cách. Anh yêu cô, cô nghĩ, nhưng thật sự không có khả năng để nói điều đó. Có thể anh cảm thấy miễn là anh không nói ra những lời này, anh sẽ không tạo nên sự cam kết của cảm xúc.

Cuối cùng anh nói “Đó là điều mà em sẽ nắm lấy để kết hôn với anh phải không?”

“Không. Nó không phải là một sự thử thách mà em phải vượt qua.”

“Nó không phải?”

“Không”, cô nhấn mạnh.

“Em nói em sẽ không kết hôn với anh vì em không biết phải chăng anh có thể xử lý nó, nhưng anh sẵn sàng cố gắng. Em là một người chống lại việc tạo nên một sự cam kết.”

Cô nhìn đắm đắm vào anh trong sự thất vọng. Anh rất giỏi trong việc tranh luận, nhanh nhẹn nắm lấy những lý lẽ trước đây của cô và sử dụng chúng để chống lại cô. Cô vui mừng vì anh đã cảm thấy chắc chắn đủ cho cô làm điều đó, nhưng cô có thể nhìn thấy điều mà cô chống lại trong tương lai nếu họ đã kết hôn.

Nó sẽ mất nhiều sự quyết định để chiến thắng một lý lẽ chống lại anh.

Cô chỉ một ngón tay vào anh, mặc dù anh vẫn còn quay lưng lại với cô và anh không thể nhìn thấy cô. “Không phải em đang chống lại việc tạo nên một lời cam kết, bây giờ em đang chống lại việc tạo ra nó. Em nghĩ em có quyền có một ít thận trọng.”

“Sẽ không nếu em tin tưởng anh.”

Điều đó đã quay trở lại làm cô nghi ngờ. Cô ném cho anh một cái nhìn xem xét, sau đó bất chợt cô nhận ra anh đã quay lưng lại, vì thế cô không có khả năng để đọc sự biểu hiện của anh. Đôi mắt cô thu hẹp lại khi cô nhận ra điều anh đang làm. Anh không sụp đổ hay phẫn nộ như giọng nói của mình; đơn giản là anh đang sử dụng những mưu kế như là phương tiện để lôi kéo cô vào việc đồng ý kết hôn với anh.

Cô đứng dậy và đi qua anh, vòng hai cánh tay xung quanh thắt lưng anh và tựa đầu áp sát vào lưng anh “Em sẽ không đi làm”, cô nói dịu dàng “Em sẽ dựa vào anh.”

Với sự ngạc nhiên, cô cảm thấy ngực anh căng ra với một tiếng cười nhỏ. Sau đó anh xoay lại bên trong vòng tròn của hai cánh tay cô và khóa chặt bản thân mình xung quanh cô. “Có lẽ em hiểu anh quá tốt.”, anh thì thầm, nhưng âm thanh có vẻ như chấp nhận.

“Hay có thể em cần những bài học hành động.”

Anh cười rúc rích lần nữa và tựa má anh sát vào đỉnh đầu cô. Nhưng sau đó một phút tất cả sự hóm hỉnh biến mất trong giọng nói của anh khi anh nói “Hãy đi gặp gia đình Bradleys, nếu em muốn. Không có bất cứ điều gì ở đó để khám phá đâu.”

8. Chương 8

Fort Morgan là một thị trấn nhỏ khoảng mười ngàn người. Anna lái xe vòng quanh trong một lúc, sau đó dừng lại một trạm điện thoại công cộng để tìm kiếm địa chỉ của Bradleys. Cô sẽ làm gì nếu họ không có trong quyển danh bạ, cô không biết. Nó có thể có nghĩa là họ đã chuyển đi hay chết rồi, hoặc nó chỉ có thể có nghĩa là số điện thoại của họ không được liệt kê..

Cô có thể hỏi Saxon, nhưng cô không muốn hỏi anh thông tin để giúp cô làm một việc gì đó mà anh không chấp nhận. Ngoài ra, nó đã mười chín năm, và không có gì bảo đảm rằng Bradleys vẫn còn sống trong cùng ngôi nhà, thậm chí nếu họ ở lại Fort Morgan.

Quyển danh bạ điện thoại không lớn lắm. Cô lật nhanh nó đến vần B, sau đó rà ngón tay xuống cột. “Bailey.... Banks... Black... Boatwright... Bradley. Harold Bradley”. Cô ghi địa chỉ và số điện thoại, sau đó cân nhắc liệu cô nên gọi cho họ để có lời hướng dẫn. Cô quyết định không, vì cô muốn họ bất ngờ. Người ta có thể che giấu những phản ứng thật sự của họ nếu họ đã đề phòng.

Vì thế cô lái xe đến trạm khí đốt, đổ đầy và hỏi người phục vụ những lời hướng dẫn. Mười phút sau cô lái xe chậm chạp xuống một con đường có nhà ở, kiểm tra số nhà, và cuối cùng dừng lại bên lề đường trước một ngôi nhà tinh xảo nhưng khiêm tốn. Nó trông có vẻ như đã được xây cất khoảng bốn mươi hay năm mươi năm trước đây, với một kiểu mái nhà cổ kính ngang qua mặt trước. Màu sơn trắng biểu hiện những dấu hiệu của sự hư hỏng, màu sơn có thể nói một cách rõ ràng rằng ngôi nhà cần được sơn lại. Một sự phân loại của những cây trong chậu đang tẩm nắng, nhưng không có bất kì sự trang trí nào trong khoảng sân nhỏ, tạo nên một cái nhìn trần trụi. Một nhà để xe rời rạc, một chiếc ô tô đặt phía sau và bên cạnh ngôi nhà.

Cô rời khỏi ô tô, bây giờ cô ở đây miễn cưỡng một cách kì quặc, nhưng cô đi lên vỉa hè nứt nẻ và bước ba bước lên hàng hiên. Một hàng hiên lượn sóng với những đốm rỉ sét được lộ ra nơi mà lớp sơn trắng dày bị bong ra và ở phía trước những cửa sổ. Cô sẽ ngạc nhiên nếu Bradleys ngồi cho đến hết buổi ở đó trong suốt mùa hè và quan sát những người hàng xóm đi khắp nơi cho công việc kinh doanh của họ.

Không có chuông cửa. Cô gõ trên khung cửa chắn và đợi. Một con mèo xám trắng nhảy lên hàng hiên và nhìn tò mò vào cô.

Sau một phút, cô gõ cửa lần nữa. Lần này cô nghe những bước chân vội vã, và nhịp đập của cô tăng lên trong sự chờ đợi. Nó đến với một cơn sóng của sự buồn nôn mà cô chịu đựng trong sự tuyệt vọng. Lúc nào cũng có một trong số những cuộc chiến đấu hiểm có của cô với sự buồn nôn buổi sáng. Cô chỉ hy vọng cô sẽ không làm hổ thẹn bản thân.

Cánh cửa mở ra, và cô thấy mình đối diện với một người đàn bà cao, ốm, khuôn mặt nghiêm nghị, chỉ có một màn chắn mỏng phân chia họ. Người đàn bà không mở cửa chắn. Thay vì vậy, bà ấy nói “Có điều chi?” với một giọng sâu, khàn khàn.

Anna bị mất hết can đảm vì sự thiếu thân mật và bắt đầu hỏi những sự hướng dẫn như xin lỗi cho việc hiện diện ở đó, lập kế hoạch bỏ đi nếu không có việc từng đề cập với Saxon. Nhưng người đàn bà cao lớn chỉ đứng ở đó với một tay trên chốt cửa, chờ đợi Anna một cách kiên nhẫn để cô tuyên bố vấn đề của cô trước khi mở cánh cửa và một điều gì đó, ý thức nó mạnh mẽ, có ẩn tượng như một mối ràng buộc.

“Bà Bradley phải không?”

“Vâng tôi là bà Bradley”

“Tôi là Anna Sharp. Tôi đang tìm gia đình Bradleys, người đã từng là cha mẹ nuôi của Saxon Malone. Có đúng là gia đình này không?”

Sự chú ý của người đàn bà được tăng thêm “Đúng vậy”. Bà ấy vẫn không mở chốt cửa.

Sự hy vọng của Anna lắng xuống. Nếu thậm chí Saxon đã không bộc lộ bất kỳ loại tình yêu nào ở đây, nơi mà anh đã trưởng thành, anh có thể không bao giờ có khả năng cho hay nhận nó. Loại hôn nhân nào mà cô có thể có dưới những điều kiện đó? Nó sẽ làm gì với đứa con của cô để có một người cha, người mà luôn giữ một khoảng cách?

Nhưng cô đã đến nơi xa xôi này, vì vậy cô có thể tiếp tục cũng không hại gì. Cô cũng ý thức rằng, năng lực hấp dẫn của người phụ nữ là cái nhìn nghiêm khắc. “Tôi biết Saxon”, cô bắt đầu và với một sự chuyển động đột ngột, người phụ nữ đã kéo nhanh chốt cửa và đu đưa cửa chắn hướng ra ngoài.

“Cô biết cậu ấy?”. bà ấy hỏi một cách dữ dội “Phải cô biết cậu ấy ở đâu?”

Anna lùi ra sau một bước “Vâng, tôi biết.”

Bà Bradley ra dấu vào bên trong ngôi nhà với cái hất đầu “Vào trong đi.”

Anna làm theo, một cách thận trọng, tuân theo một lời mời mà nghe giống như một mệnh lệnh. Cánh cửa mở trực tiếp vào phòng khách, một cái nhìn nhanh xung quanh nói với cô rằng mọi đồ vật đều đã cũ và xáo xơ với những vết đen, nhưng căn phòng nhỏ thì sạch sẽ.

“Ngồi đi”, bà Bradley nói.

Cô ngồi xuống. Bà Bradley gài cửa chắn lại một cách cẩn thận, sau đó lau bàn tay trên cái tạp dề mà bà đang mặc. Anna quan sát sự chuyển động của hai bàn tay khỏe mạnh đó, sau đó nhận ra rằng nó là một siết chặt bền chôn hơn là một sự chuyển động có suy nghĩ.

Cô nhìn vào gương mặt của bà chủ nhà bắt đầu dĩ và giật mình thấy những đường nét gầy gò, mạnh mẽ đã bị cuộn lại trong một sự co thắt của cảm xúc. Bà Bradley cố gắng để kiềm chế bản thân, nhưng bất ngờ một giọt nước mắt lạnh lẽo chảy xuống đôi má hốc hác của bà ấy. Bà ngồi xuống một cách nặng nhọc trên ghế xích đu và xếp nếp chiếc tạp dề vào trong hai bàn tay “Con trai tôi thế nào?”, bà ấy hỏi với giọng đứt quãng “Cậu ấy có tốt không?”

Họ ngồi tại chiếc bàn ở nhà bếp, bà Bradley đang uống cà phê trong khi Anna bằng lòng với một ly nước. Bây giờ bà Bradley đã bình tĩnh, mặc dù bà ấy thỉnh thoảng vẫn còn chầm chầm nhẹ đôi mắt với đường viền của chiếc tạp dề

“Hãy kể cho tôi nghe về cậu ta”, Emmeline Bradley nói. Đôi mắt xanh khô héo sáng lên với một sự pha trộn giữa niềm vui và sự háo hức, và cũng là một dấu vết của nỗi đau.

“Anh ấy là một kỹ sư”, Anna nói, và nhìn thấy lòng tự hào cùng với những cảm xúc khác “Anh ấy làm chủ một công ty và rất thành đạt.”

“Tôi luôn luôn biết rằng anh ta sẽ như thế. Thông minh! Chúa ơi, đứa con trai đó rất thông minh. Tôi và Harold, chúng tôi luôn nói với nhau, cậu ấy sẽ có một cái đầu tốt trên đôi vai. Cậu ta luôn có điểm A trong trường học. Cậu ấy hoàn toàn nghiêm túc trong sự giáo dục ở nhà trường.”

“Anh ấy đã đặt bản thân mình xuyên qua trường đại học và tốt nghiệp gần như đứng đầu lớp. Anh ấy có thể làm việc với bất kỳ công ty kỹ thuật nào, nhưng anh ấy muốn có công việc kinh doanh riêng. Tôi là thư ký cho anh ấy trong một thời gian”

“Nghĩ đến điều đó, thư ký của cậu ta. Nhưng khi cậu ta quyết định làm điều gì đó, cậu ta sẽ làm nó, thậm chí khi cậu ta chỉ là một cậu bé.”

“Anh ấy vẫn còn giống như thế”. Anna nói và cười “Anh ấy nói chính xác điều mà anh ấy muốn và muốn một cách chính xác điều mà anh ấy nói. Bà luôn biết nơi mà bà đứng với Saxon.”

“Cậu ấy không nói nhiều khi ở đây, nhưng chúng tôi hiểu. Đứa trẻ đã trải qua quá nhiều, thật ngạc nhiên nếu nó có thể nói tất cả. Chúng tôi cố gắng để kéo cậu ấy vào, hay thúc đẩy bản thân mình với cậu ta. Thỉnh thoảng nó làm tan nát trái tim chúng tôi với cái cách mà cậu ấy nhảy lên để làm một việc nhỏ mà chúng tôi đề cập, sau đó cậu ấy giữ bản thân mình cách xa và quan sát để nhìn thấy nếu chúng tôi nghĩ cậu

ấy đã làm nó đúng. Tôi đoán rằng cậu ấy nghĩ chúng tôi sẽ ném cậu ấy đi nếu cậu ta không làm mọi việc hoàn hảo, hay thậm chí có thể đá cậu ấy xung quanh theo cái cách mà một số nhà khác đó đã làm.”

Những giọt nước mắt tuôn ra trong đôi mắt Anna, vì cô có thể nhìn thấy anh một cách quá rõ ràng, trẻ, mảnh khảnh và vẫn còn bơ vơ, đôi mắt xanh đầy thận trọng, trống rỗng với niềm hy vọng.

“Đừng khóc nữa”, Emmeline nhanh nhẹn nói, sau đó chậm nhẹ đôi mắt của mình “Cậu ấy đã mười hai khi chúng tôi có cậu ấy. Cậu ấy chưa bắt đầu có chiều cao, và vẫn còn đi khắp khiếm nơi mà người đàn bà đã có cậu ấy trước khi chúng tôi đánh ngã cậu ấy trên hàng hiên với một cán chổi. Mất cả chân của cậu ta bị treo khá tệ. Cậu ấy có một vài vết tím bầm dài, nhỏ ngang qua lưng, cũng giống như cán chổi đã đánh trúng cậu ta. Tôi đoán nó là một việc bình thường. Và có một vết bồng trên cánh tay cậu ấy. Cô hãy nhớ là, cậu ấy không bao giờ nói bất cứ điều gì về nó, nhưng nhân viên xã hội nói với chúng tôi là một người đàn ông đã nghiền điều thuốc trên tay cậu ấy.”

“Cậu ấy chưa bao giờ có hành động sợ hãi chúng tôi, nhưng trong một thời gian dài, cậu ấy thực sự cứng nhắc khi chúng tôi đến quá gần, giống như cậu ấy đã sẵn sàng chiến đấu hoặc bỏ chạy. Cậu ấy dường như thoải mái hơn nếu chúng tôi giữ một khoảng cách, vì vậy chúng tôi đã làm thế, thậm chí tôi muốn ôm chặt cậu ấy gần lại và nói không ai sẽ làm tổn thương cậu ấy lần nữa. Nhưng cậu ấy đã sợ hãi giống như một con chó đã bị đánh đập. Cậu ấy đã đánh mất sự tin tưởng đối với con người.”

Cổ họng Anna thắt chặt khi cô nói. “Anh ấy vẫn còn xa cách, với phạm vi nào đó. Anh ấy không thoải mái với cảm xúc, mặc dù anh ấy đã tốt hơn.”

“Cô biết cậu ấy thật sự tốt à? Cô nói cô đã từng là thư ký của cậu ấy. Cô không còn làm việc cho cậu ta nữa sao?”

“Không, Tôi không còn làm việc cho anh ấy đã hai năm”. Hai má cô đỏ bừng “Chúng tôi có một đứa bé và anh ấy đã yêu cầu tôi kết hôn.”

Màu sắc trong đôi mắt của Emmeline mờ dần, nhưng cái nhìn của bà ấy vẫn còn sắc bén. Bà ấy ném cho Anna một cái nhìn kiểm tra sơ bộ, soi mói “Vào thời của tôi, chúng tôi làm mọi việc theo thứ tự trái ngược, nhưng thời này đã thay đổi. Không có sự xấu hổ trong việc yêu một người nào đó. Một đứa trẻ? Nó có khi nào? Tôi đoán điều này gần như là một đứa cháu mà tôi sẽ có?”

“Tháng chín. Chúng tôi ở Denver, vì vậy chúng tôi không phải đi xa. Nó sẽ dễ dàng để đến thăm”.

Một cái nhìn buồn bã lướt qua mặt của Emmeline “Chúng tôi luôn hình dung Saxon không muốn có bất cứ điều gì để làm với chúng tôi lần nữa. Cậu ấy đã tạm biệt chúng tôi khi tốt nghiệp trường phổ thông, và chúng tôi có thể nói cậu ấy muốn điều đó. Thật sự không thể trách được. Bởi thời gian chúng tôi có cậu ấy, những năm trưởng thành của cậu ấy đã bị in dấu quá sâu, chúng tôi biết cậu ấy không muốn nghĩ về bất cứ nhà nuôi dưỡng nào. Nhân viên xã hội đã nói với chúng tôi về cậu ấy. Người phụ nữ, người đã sinh ra cậu ấy, có nhiều câu trả lời cho việc làm của bà ta. Tôi thề rằng, nếu bất cứ ai khám phá ra bà ta là ai, tôi sẽ lòng bắt và sẽ bạo lực với bà ta.”

“Tôi cũng có ý nghĩ như vậy”, Anna nói một cách dữ dội, và trong giây lát đôi mắt nâu nhưng của cô không còn vẻ dịu dàng.

“Harold đã chết vài năm sau đó”, Emmeline nói và cúi đầu trong sự thừa nhận với tiếng thì thầm đồng cảm của Anna “Tôi ao ước bây giờ ông ấy có thể ở đây để nghe Saxon đã tốt như thế nào, nhưng tôi đoán là dù sao đi nữa thì ông ấy cũng biết.”

Lòng tin dữ dội, đơn giản của bà ấy làm cảm động hơn bất cứ lời quả quyết trau chuốt nào. Anna mỉm cười, vì có điều gì đó vui mừng trong sự chắc chắn của Emmeline.

“Saxon nói bà đã mất người con trai của mình”, cô nói, hy vọng bà ấy sẽ không đưa ra một sự đau buồn vẫn còn rõ rệt. Mất một đứa con là điều gì đó mà một cặp cha mẹ không nên trải qua.

Emmeline gật đầu, gương mặt bà ta biểu lộ sự mơ màng “Kennedy”, bà ấy nói “Chúa ơi, bây giờ nó đã là ba mươi tuổi kể từ khi nó mắc bệnh lần cuối. Nó bệnh từ lúc mới sinh ra. Đó là tim của nó, lúc đó họ không thể làm những việc như bây giờ họ có thể làm. Các bác sĩ đã nói với chúng tôi từ lúc nó còn là cậu bé, rằng chúng tôi không thể giữ nó lâu dài, nhưng bằng cách nào đó, việc nhận biết không giúp bạn chuẩn bị cho

nó. Nó đã chết khi nó mười tuổi, một đứa bé đáng thương, và đáng dấp nó trông có vẻ như một đứa bé sáu tuổi.”

Sau một phút, sự biểu hiện mơ màng rời khỏi gương mặt bà ấy, và bà ấy mỉm cười “Saxon, bây giờ cô có thể nói đúng, thậm chí khi cậu ấy gầy gò và bị thâm tím, cậu ấy cũng là một người khỏe mạnh. Cậu ấy bắt đầu trưởng thành ở năm tiếp theo sau khi chúng tôi có cậu ấy. Có thể đó là nhờ những bữa ăn đều đặn. Có chúa biết, tôi đã chọc mọi thức ăn xuống cho cậu ta khi tôi có thể. Nhưng cậu ấy đã khóa chặt giống như một cái cọc. Trưởng thành trên đôi chân trong khoảng sáu tháng. Dường như mỗi thời gian chúng tôi đều có một số quần jean cho cậu ấy, cậu ấy lớn hơn chúng trong tuần kế tiếp. Chẳng bao lâu cậu ấy cao hơn Harold, cả đôi chân và hai cánh tay. Sau đó cậu ấy bắt đầu to ra và đó là tầm nhìn để ngắm. Bất chợt chúng tôi có nhiều cô gái trẻ đi lại gần và đi xuống đường phố hơn tôi đã từng hình dung sống trong vòng một dặm vuông của ngôi nhà này, cười khúc khích với nhau và quan sát cánh cửa và những cửa sổ, cố gắng để có một cái nhìn thoáng qua của cậu ấy.”

Anna cười lớn “Làm thế nào mà anh ấy chiếm được trung tâm của sự chú ý như thế?”

“Cậu ấy chưa bao giờ làm ra vẻ giống như cậu ta chú ý. Như tôi đã nói, cậu ấy thật sự nghiêm túc với sự giáo dục của nhà trường. Và cậu ấy vẫn còn hoài nghi về việc để nhiều người đến gần, vì vậy tôi đoán rằng việc hẹn hò sẽ không thoải mái cho cậu ấy. Nhưng những cô gái đó chỉ đi lướt qua và không thể nói như là tôi trách họ. Cậu ấy đã làm cho hầu hết những thiếu niên trong độ tuổi của cậu ấy trông có vẻ như những người tầm thường. Cậu ấy đã cạo râu vào thời điểm mười lăm tuổi, và cậu ấy có một bộ râu thực sự, không phải là một vài cọng lông như đa số những thiếu niên. Ngực và vai của cậu ấy trở nên rộng lớn, và có những bắp thịt thật sự đẹp. Hình dáng đẹp của một thiếu niên.”

Anna do dự, rồi quyết định chạm đến đề tài về Kenny lần nữa. Emmeline có khuynh hướng để mang đi cuộc nói chuyện về Saxon, có lẽ vì bà ấy đã bị từ chối đặc quyền quá nhiều năm. Bây giờ thì cuối cùng cô đã gặp người nào đó, người mà biết về anh, tất cả những kí ức đang sôi sùng sục.

“Saxon nói với tôi là anh ấy luôn luôn cảm thấy bà bức bối vì anh ấy không phải là Kenny.”

Emmeline trao cho cô cái nhìn kinh ngạc “Bức bối cậu ấy? Kenny chết đó không phải là tội lỗi của cậu ấy. Để tôi nói cho cô nghe, cô chưa bao giờ vượt qua điều đó khi đứa con của cô chết, nhưng Kenny đã chết vài năm trước khi chúng tôi có Saxon. Dù sao đi nữa, chúng tôi luôn luôn lập kế hoạch nhận làm cha mẹ nuôi hoặc tiếp nhận nuôi nấng những đứa trẻ sau khi Kenny rời bỏ chúng tôi. Kí ức về Kenny đã lắng xuống dễ dàng hơn một chút sau khi Saxon đến sống với chúng tôi. Điều đó giống như cậu ấy hạnh phúc mà chúng tôi lại có một người khác để quan tâm, có Saxon giữ cho chúng tôi có một gia đình. Chúng tôi có thể giận cậu ấy biết bao khi cậu ấy đã xuyên qua những lời nói quý quai như thế? Kenny không có một sức khỏe tốt, nhưng nó luôn luôn biết chúng tôi yêu nó, và mặc dù nó chết quá trẻ, ở một số mặt, nó đã may mắn hơn Saxon.”

“Anh ấy cần được yêu nhiều hơn”, Anna nói, một lần nữa cổ họng cô thắt lại “Nhưng thật khó khăn để anh ấy chia tay ra cho bất cứ ai, hay để bất cứ ai chia tay ra với anh ấy.”

Emmeline gật đầu “Tôi nghĩ là chúng tôi nên cố gắng hơn, sau đó cậu ấy sẽ có thời gian để nhận ra chúng tôi sẽ không làm tổn thương cậu ấy, nhưng sau đó chúng tôi đã thường giữ khoảng cách với cậu ấy. Cậu ấy dường như thoải mái hơn với cách đó, và chúng tôi không thúc giục cậu ấy. Quay lại nhìn, tôi có thể thấy điều mà chúng tôi nên làm, nhưng lúc đó, chúng tôi đã làm điều mà dường như cậu ấy muốn”. Bà ấy ngồi yên lặng trong một phút, ngả về trước và sau trên chiếc ghế nhà bếp bằng gỗ. Sau đó bà ấy nói “Bức bối cậu ấy? Chưa bao giờ trong một phút. Chúng tôi đã yêu thương cậu ấy ngay từ lúc bắt đầu.”

9. Chương 9

Gương mặt của Saxon siết chặt khi cô bảo rằng Harold đã chết, và màu sắc sáng chói trong đôi mắt anh mờ đi. Cô đã chờ đợi anh từ chối để lắng nghe bất cứ điều gì về gia đình Bradleys, nhưng anh không làm vậy.

Nếu anh tò mò, mặc dù anh đã giấu nó rất tốt, vì anh cũng không hỏi bất kỳ câu hỏi nào. Những tin tức về cái chết của Harold đã làm anh choáng váng với biểu hiện sự quan tâm, mặc dù bất đắc dĩ “Emmeline vẫn còn sống trong ngôi nhà cũ một mình à?”

Cô nói với anh địa chỉ và anh gật đầu “Nó cũng là ngôi nhà đó.”

“Bà ấy dường như có sức khỏe tốt”, Anna nói “Bà ấy đã khóc khi em nói em biết anh”. Cô hít một hơi thở sâu “Anh nên đến gặp bà ấy.”

“Không”, anh nói một cách cụt ngủn, gạt bỏ ý tưởng với một sự cau mày.

“Tại sao không?”

Cô có thể cảm thấy anh rụt người lại, thấy gương mặt anh đóng kín. Cô chìa tay ra và nắm lấy bàn tay anh, nhớ đến điều mà Emmelina đã nói về việc đã đẩy anh ra xa trong khi họ nên kéo anh lại gần hơn. “Em sẽ không để anh không cho em vào”, cô nói “Em yêu anh, và chúng ta đã ở cùng nhau vì điều này.”

Đôi mắt anh không biểu lộ gì, nhưng anh đã chú ý đến cô “Nếu em có một vấn đề, anh có muốn giúp đỡ em không, hay sẽ để em tự giải quyết một mình?”, cô nhấn mạnh.

Có một ánh sáng lung linh của sự biểu hiện, đi quá nhanh để cô có thể đọc “Anh sẽ quan tâm đến nó.”, anh nói, và bàn tay anh siết chặt hai bàn tay cô. “Nhưng anh không có vấn đề gì.”

“À, nhưng em nghĩ rằng anh có.”

“Và em nhất định giúp anh, dù anh nghĩ nó có tồn tại hay không, nó là gì?”

“Đó là nó. Đó là cái cách những mối quan hệ công việc. Con người can thiệp vào công việc kinh doanh của người khác vì họ quan tâm.”

Trước kia, anh sẽ nghĩ nó là một sự xâm phạm quá quắt vào sự riêng tư của anh, nhưng mặc dù sự quyết định của cô đã làm anh phát cáu, vào thời gian này, nó chỉ tạo cho anh cảm giác an toàn một cách kỳ quặc. Cô nói đúng, đây là cái cách những mối quan hệ công việc. Anh đã nhìn thấy nó, mặc dù đây là lần đầu tiên anh trải qua. Bằng cách nào đó, “sự sắp đặt” của họ đã trở thành một “mối quan hệ” với đầy đủ những sự phức tạp, yêu cầu và trách nhiệm, nhưng anh sẽ không lựa chọn để quay lại. Lần đầu tiên trong cuộc sống, anh cảm thấy mình đã được công nhận, Anna đã biết tất cả về anh, mọi chi tiết ghê tởm về sự sinh ra và thời thơ ấu của anh. Cô biết điều tồi tệ nhất, nhưng cô không bỏ anh.

Bất chợt với một sự thôi thúc, anh nâng cô lên ngồi vào trong lòng anh để anh có thể nhìn trọn vẹn khuôn mặt cô trong khi họ nói chuyện. Đó là một tư thế cá nhân mãnh liệt cho việc nói chuyện, cả thể xác lẫn tinh thần, nhưng nó cảm thấy đúng. “Nó không phải là thời gian tốt trong cuộc sống của anh.”, anh nói với một sự nỗ lực để giải thích “Anh không muốn nhớ về nó, hay đi thăm lại nó.”

“Cái cách mà anh nhớ về nó trước đây đã bị bóp méo bởi mọi thứ. Anh nghĩ họ lạnh nhạt và bức bối với anh vì anh không phải là con trai họ, nhưng tất cả những điều đó không phải là cách mà họ rời bỏ”.

“Anna”, anh nói một cách kiên nhẫn, “Anh đã ở đó”. Cô ôm gương mặt anh trong hai bàn tay mình. “Anh là một cậu bé bị hoảng sợ. Anh không nghĩ nó có thể là anh đã từng từ chối điều mà anh mong đợi vì đó là điều mà anh nhìn thấy?”

“Vì vậy bây giờ em là một bác sĩ tâm lý không chuyên phải không?”

“Lý luận không đòi hỏi một trình độ”. Cô chồm người về trước và lén một nụ hôn nhanh. “Bà ấy đã nói chuyện trong nhiều giờ, kể cho em nghe tất cả về anh.”

“Và bây giờ em nghĩ em là một chuyên gia.”

“Em là một chuyên gia với anh”, cô cúi kính “Em đã chú ý anh trong nhiều năm, ngay khi em làm việc cho anh.”

“Em rất xinh đẹp khi em tức giận.”, anh nói, bất chợt thích thú với cuộc đàm thoại này. Anh nhận ra với sự ngạc nhiên, rằng anh đang trêu chọc cô, và đó là một niềm vui. Anh có thể làm cho cô giận, nhưng dù sao đi nữa cô vẫn yêu anh. Lời cam kết có những lợi thế của nó.

“Vậy thì em gần như có nhiều sự xinh đẹp hơn”, cô cảnh cáo.

“Em có thể sử dụng nó.”

“Anh nghĩ vậy à, anh chàng to lớn kia?”

“Vâng”. Anh khum khum hai bàn tay trên hông cô và di chuyển cô một cách khéo gọi “Em chắc chắn xinh đẹp như em có thể.”

Trong giây lát mi mắt cô nặng trĩu trong sự đáp ứng, sau đó cô vụt mở mắt và nhìn anh đắm đắm “Đừng cố gắng làm em xao lãng.”

“Anh không cố gắng”

Không, anh đã thành công mà không có sự nỗ lực. Cô quá xa với việc kết thúc những sự nỗ lực của mình để thuyết phục anh mặc dù cô bắt đầu để đứng dậy. Hai bàn tay anh vẫn siết chặt hông cô và giữ cô ngồi yên. “Hãy ở lại đúng nơi mà em đã ngồi”, anh ra lệnh.

“Chúng ta không thể nói chuyện trong tư thế này. Anh sẽ đưa tâm trí em vào tình dục, và sau đó chúng ta sẽ diễn ra ở đâu?”

“Có thể ngay ở đây, trên cái giường này. Đây cũng không phải là lần đầu tiên.”

“Saxon, xin anh vui lòng nghiêm túc về việc này?”, cô rên rỉ, sau đó dừng lại trong sự ngạc nhiên vì những điều mà cô vừa nói. Cô không thể tin rằng cô vừa mới van xin anh về sự nghiêm túc. Anh gần như là một người đàn ông nghiêm túc nhất trong những người đàn ông, ít khi cười hay thậm chí mỉm cười. Có lẽ cô đã nhìn thấy anh mỉm cười nhiều hơn trong tuần qua so với phần còn lại của ba năm mà cô đã biết anh.

“Anh rất nghiêm túc”, anh nói, với tư thế này và với Emmeline. Anh không muốn trở lại. Anh không muốn nhớ.”

“Bà ấy yêu anh. Bà ấy đã gọi anh là “con trai tôi” và bà ấy nói đứa con của chúng ta sẽ là cháu của bà ấy.”

Anh nhăn mặt một chút, nắm lấy sự chú ý “Bà ấy đã nói thế sao?”

“Anh nên nói chuyện với bà ấy. Kí ức của anh đã thiên vị. Họ hiểu ngầm rằng anh thận trọng với những người lớn đến gần bên anh, sau đó anh bị nhận sự lạm dụng, và đó là lý do tại sao họ không cố gắng chạm vào anh. Họ nghĩ họ làm điều đó sẽ dễ dàng hơn cho anh.”

Một cái nhìn lạnh lẽo đến trong đôi mắt anh khi những kí ức hiện lên

“Có phải anh muốn họ ôm chặt anh?”, cô hỏi “Anh sẽ cho phép họ chứ?”

“Không”, anh nói một cách chậm chạp “Anh không thể chịu đựng nó. Thậm chí khi anh bắt đầu có tình dục ở trường đại học, anh không muốn cô gái nào đặt hai cánh tay xung quanh anh. Nó không còn như thế cho đến khi...”. Anh đột nhiên dừng lại, đôi mắt không tập trung. Điều đó không còn cho đến khi có Anna, anh đã muốn có cảm giác của vòng tay vòng quanh người anh, rằng anh muốn cô nói với anh hãy đến gần. Với tất cả những người đàn bà khác, anh đã giữ chặt đôi tay họ trên đầu họ, hay anh sẽ giữ đầu gối anh ngoài tầm tay của họ. Nhưng đó là tình dục, với Anna, ngay từ lúc bắt đầu, nó là việc làm tình, nó đã mất của anh hai năm dài để nhận ra.

Anh chưa bao giờ cho phép Emmeline hay Harold ôm chặt anh, và họ biết điều đó.

Có phải do nhận thức và vì vậy mà kí ức của anh đã bị méo mó bởi sự trải qua trước đây không? Nếu điều mà anh nhìn thấy là những phản ứng phản ánh sự lạm dụng trong tâm trí anh, vậy thì nó dường như không có. Những sự đánh đập và sự lạm dụng chung chung mà anh đã chịu đựng ở những nhà nuôi dưỡng khác đã huấn luyện anh để chờ đợi sự bác bỏ, và anh đã quá trẻ để có thể phân tích.

“Anh thật sự có thể bước lên cuộc sống nếu anh không biết một cách chắc chắn?”, cô hỏi, tựa sát vào anh. Đôi mắt thăm dò dường là những hồ nước mà anh có thể chết đuối trong đó, và bất chợt anh kéo cô siết chặt vào ngực anh.

“Anh đang cố gắng để bước lên cuộc sống của mình”, anh thì thầm trên mái tóc cô “Anh đang cố gắng để tạo dựng một cuộc sống với em. Hãy để quá khứ qua đi. Có chúa biết, anh đã trải qua những năm cố gắng đủ để làm điều đó, và bây giờ nó đang làm, tại sao lại đào bới nó lên lần nữa?”

“Vì em không thể để nó ra đi. Anh không thể quên quá khứ của anh. Nó là phần của những điều đã tạo anh thành người đàn ông. Và Emmeline rất yêu thương anh. Đây không phải là tất cả cho mục đích của anh. Một phần của nó là của bà ấy. Bây giờ bà ấy chỉ có một mình trên thế giới. Bà ấy không rên rỉ về điều đó, hay than phiền vì anh đã ra đi gần như hai mươi năm và chưa bao giờ trở lại để gặp bà ấy. Bà ấy chỉ muốn biết anh tốt như thế nào và bà ấy đã tự hào khi nghe anh đã làm tốt ra sao.”

Saxon nhắm mắt lại, chiến đấu để giữ những hình ảnh từ việc hình thành trong tâm trí anh, nhưng nó là một trận chiến vô ích. Emmeline luôn luôn là người mạnh mẽ, Harold thì dịu dàng, hòa nhã hơn. Anh có thể vẫn còn nhìn thấy gương mặt của bà ấy, có xương khớp mạnh, rõ rệt, sơ sài như một phong cảnh sa mạc. Không bao giờ xấu bụng, nhưng nghiêm khắc và ngay thẳng. Sự sạch sẽ là tiêu chuẩn hàng đầu của bà ấy, lần đầu tiên trong cuộc sống, anh luôn luôn có những bộ quần áo sạch sẽ, tốt đẹp, những bộ quần áo mà anh chưa bao giờ xấu hổ để đi học.

Anh không muốn nghĩ rằng bà ấy đã trải qua hai mươi năm ngạc nhiên về anh, sự lo lắng. Trước đây không có ai đã từng lo lắng về anh, vì vậy, đơn giản khả năng ấy không xuất hiện với anh. Tất cả điều anh nghĩ là tạo nên một sự thay đổi sạch sẽ với quá khứ, tạo nên một điều gì đó với bản thân và không bao giờ quay lại.

Anna nghĩ rằng bạn phải nhìn lại, để nhìn thấy nơi mà bạn đang hiện diện, như là một phong cảnh đã thay đổi một khi bạn đã đi qua. Và có thể nó đã thay đổi. Có thể nó sẽ có vẻ khác bây giờ.

Với thói quen đẩy cảm xúc rời khỏi bản thân, và logic của việc bắt chợt sáng tỏ. Anh không muốn quay lại. Anh muốn Anna kết hôn với anh. Anna muốn anh quay lại. Ba ý tưởng rơi vào một chỗ, và ngay lập tức, tất cả cho anh biết điều mà anh sẽ làm.

“Anh sẽ quay lại”, anh nói nhẹ nhàng, và đầu cô giật mạnh, đôi mắt nai to tròn và dịu dàng với câu hỏi “Với một điều kiện.”

Họ đối mặt nhau im lặng trong giây lát. Anh nhớ đến sự bắt đầu trong mối quan hệ của họ, khi cô nói cô sẽ là người tình của anh với một điều kiện, và anh đã từ chối nó, bắt buộc cô lấy anh trong những điều khoản của anh. Cô cũng đang nhớ đến, và anh ngạc nhiên nếu cô từ chối nó trên nguyên tắc. Không, không với Anna. Cô khoan dung một cách vô hạn, và thông minh đủ để biết rằng một sự xét xử không có bất cứ điều gì để làm với người khác. Anh thừa nhận anh không luôn chiến thắng, nhưng điều đó thì ok, bằng với việc Anna là người chiến thắng. Bằng với việc cô đã chiến thắng, anh cũng chiến thắng.

“Vậy thì chúng ta hãy nghe nó”, cô nói, mặc dù cô đã biết “Điều kiện là gì?”

“Là em kết hôn với anh.”

“Anh đã đổi việc kết hôn của chúng ta với một điều kiện để có sự gặp mặt?”

“Anh sẽ làm bất cứ điều gì, sử dụng bất cứ lý lẽ nào. Anh không thể mất em, Anna à. Em biết điều đó mà”.

“Anh không mất em.”

“Anh muốn nó được ký tên và đóng dấu trên bản ghi trong toà án của khu vực. Anh muốn em là vợ của anh, và anh muốn anh là chồng của em. Anh muốn là cha của những đứa trẻ của chúng ta”. Anh trao cho cô một nụ cười “Đây là một kiểu giống như cái cách mà anh đã thu vén thời thơ ấu tồi tệ của mình, cho những đứa con của anh điều gì đó tốt hơn và có một thời thơ ấu thật sự trải qua với chúng”

Cô cúi mặt vào cổ anh để anh không thấy những giọt nước mắt tuôn ra trong mắt cô và nuốt xuống một vài lần để cô có khả năng nói một cách bình thường “Được rồi”, cô nói “Anh có một người vợ.”

Họ không thể đi đến Fort Morgan ngay lập tức, vì công việc kinh doanh của anh. Nhìn vào lịch, Anna mỉm cười và lên kế hoạch cho họ đi vào chủ nhật tiếp theo, và gọi điện cho Emmeline để bà ấy biết. Đó không phải là tính cách của Emmeline để bà ấy có thể sôi lên với sự nhiệt tình, nhưng Anna có thể nghe niềm vui thuần khiết trong giọng nói của bà ấy.

Ngày cuối cùng đã đến. Khi họ lái xe, Saxon có thể cảm thấy sự căng thẳng của anh. Anh đã ở trong những nhà nuôi dưỡng qua tất cả những trạng thái, nhưng anh sống ở Fort Morgan lâu nhất, vì vậy anh có kỉ ức về nó nhiều hơn. Anh có thể hình dung mỗi căn phòng trong ngôi nhà cổ kính đó, mỗi mẫu đồ vật, mỗi bức ảnh và quyển sách. Anh có thể nhìn thấy Emmeline trong nhà bếp, mái tóc sẫm màu được cột chặt sau lưng trong một búi nhỏ nghiêm chỉnh, một tấm tạp dề sạch sẽ với việc bảo vệ chiếc áo mặc ở nhà của bà ấy. Anh nhớ rằng bà ấy đã làm một cái bánh nhân táo, nó gần như phong phú với bơ và cây quế. Anh sẽ ngẫu nhiên miếng bánh đó nếu anh không luôn luôn thận trọng với bất cứ điều gì mà anh muốn lấy đi, vì thế anh đã luôn luôn hạn chế bản thân để bắt buộc mình không nhiệt tình với bất kì điều gì. Anh nhớ Emmeline đã nướng nhiều bánh nhân táo.

Anh lái xe đến ngôi nhà mà không có bất kì sự khó khăn nào, sự định vị của nó khắc một cách cố định trong tâm trí anh. Khi anh đỗ xe bên lề đường, ngực anh thắt lại cho đến khi anh cảm thấy gần như bị bóp chết. Nó đã tồn tại như thế trong thời gian suy đốn, lùi lại gần như hai mươi năm và không tìm thấy bất kỳ sự thay đổi nào. Có sự thay đổi, tất nhiên, mái hiên đã bị lún xuống một chút, và những ô tô đỗ trên đường đã mới hơn hai mươi năm trước. Nhưng ngôi nhà vẫn là màu trắng, và bãi cỏ không được trang trí vẫn còn sạch gọn như một hatbox. Và Emmeline đã bước ra mái hiên, vẫn cao và gầy, và khuôn mặt hốc hác của bà ấy vẫn còn đặt trong những đường nét nghiêm khắc một cách tự nhiên.

Anh mở cửa xe và bước ra. Không chờ anh vòng qua, Anna trèo ra ngoài bên cánh cửa của cô, nhưng cô không làm một sự chuyển động để đi về phía trước và gia nhập với anh.

Bất chợt anh đứng yên. Không bước thêm bước nào khác. Với chỉ một bãi cỏ mở rộng nhỏ phân chia họ, anh nhìn vào người đàn bà mà anh đã không gặp trong hai thập niên. Bà ấy là người mẹ duy nhất mà anh đã từng biết. Ngực anh đau nhói, và anh có thể vừa đủ để thở. Anh không biết nó sẽ giống như thế này, rằng anh bất chợt cảm thấy giống như cậu bé mười hai tuổi đó bị sợ hãi lần nữa, lần đầu tiên được mang đến đây, hy vọng nó sẽ tốt hơn những nơi khác, chờ đợi nhiều hơn sự lạm dụng tương tự. Sau đó Emmeline cũng đã bước ra mái hiên, anh ngược lên nhìn vào gương mặt nghiêm khắc, cảm thấy sự từ chối ngày xưa và sợ hãi. Anh muốn sự chấp nhận, muốn nó quá nhiều đến nỗi trái tim anh đập mạnh trong lồng ngực và anh sợ mình sẽ làm hỏng bản thân bởi việc làm ướt chiếc quần dài, nhưng anh không để bản thân biểu lộ nó, vì không có nó sẽ dễ dàng hơn việc đối mặt với sự từ chối khác. Vì thế anh khép kín bản thân, tự bảo vệ mình theo cách duy nhất mà anh biết.

Emmeline di chuyển về trước vài bước. Bà ấy không mặc áo tạp dề, bà ấy ăn mặc tề chỉnh với một trong số quần áo của ngày Chủ nhật, nhưng bà ấy đang lau hai bàn tay trên chiếc váy theo thói quen. Bà đã ngừng lại và nhìn đăm đăm vào người đàn ông cao, duyên dáng, người mà vẫn còn đứng bên lề đường. Đó là Saxon, không còn nghi ngờ gì nữa. Anh đã trở thành một người đàn ông hấp dẫn như bà luôn luôn biết là anh ấy sẽ như thế, với làn da có màu ô-liu, mái tóc đen và đôi mắt như những viên ngọc bích sáng chói nhất. Bây giờ bà có thể nhìn thấy đôi mắt anh, và sự biểu hiện của chúng cũng giống như nó đã biểu hiện cách đây hai mươi năm, khi nhân viên công tác xã hội mang anh đến cho họ, sợ hãi, tuyệt vọng, và cần được yêu thương nhiều hơn, nó đã làm trái tim bà rung động. Bà biết anh sẽ không đến gần hơn nữa. Sau đó anh cũng sẽ không quay lại, ngoại trừ nhân viên công tác xã hội nắm chặt cánh tay anh. Emmeline vẫn ở lại trên mái hiên, nỗi sợ hãi của anh sẽ khá hơn vì sự thúc giục. Và có thể nó là một sai lầm, về việc chờ đợi anh được mang đến cho bà. Saxon cần người ta chìa tay ra với anh, vì anh không biết làm thế nào để tạo nên sự chuyển động đầu tiên.

Một cách chập chập, gương mặt bà dịu đi trong một nụ cười. Sau đó Emmeline - người phụ nữ nghiêm khắc, kín đáo, bước xuống những bậc thêm để gặp con trai bà, miệng bà run rẩy và những giọt nước mắt chảy xuống hai gò má, hai cánh tay bà duỗi ra. Và bà chưa bao giờ ngừng mỉm cười.

Điều gì đó sụp đổ bên trong anh với sự đột ngột, và anh cũng sụp đổ. Anh đã không còn khóc kể từ lúc anh là một đứa trẻ, nhưng Emmeline là nơi nương tựa duy nhất mà anh đã từng có trong cuộc sống, cho đến khi anh gặp Anna. Với hai bước dài, anh gặp bà ấy giữa vỉa hè, bắt lấy bà ấy trong hai cánh tay và Saxon Malone đã khóc. Emmeline vòng tay xung quanh người anh và ôm chặt anh, siết chặt anh như bà có thể, như thể bà sẽ không bao giờ rời đi, và bà nói "Con trai tôi! Con trai tôi!". Giữa những giọt nước mắt, anh chìa tay ra với Anna, cô lướt vòng qua chiếc ô tô và nhào vào vòng tay anh. Anh giữ họ trong cả sự siết chặt của cái ôm lẫn đu đưa họ với nhau, hai người phụ nữ mà anh đã yêu.

Đó là ngày thứ mười hai của tháng năm. Ngày của mẹ.

10. Chương 10

Anna thức dậy một cách chậm chạp, điều mà dường như là giấc ngủ sâu nhất mà cô đã từng có và mở mắt ra. Cái nhìn đầu tiên mà cô thấy giữ cô chuyển động trong một thời gian dài, khi cô miệt mài trong sự ngọt ngào nhúc nhối của nó. Saxon vẫn còn bên cạnh cô trên giường ngủ bệnh viện, như thể anh đã ở bên cạnh trong suốt thời gian cô đau và sinh đẻ. Cô đã nhìn thấy gương mặt anh căng thẳng với sự lo lắng và sự giãy vò qua nỗi đau của cô, và tràn đầy niềm vui khi cuối cùng cô đã sinh, đôi mắt xanh sáng rực với những giọt nước mắt khi anh nhìn đắm đắm một cách lặng đi vào đứa con nhỏ xíu đang thét lên của anh.

Bây giờ anh ôm chặt đứa bé đang ngủ trong hai cánh tay, tất cả sự chú ý của anh tập trung vào sinh vật bé nhỏ. Với sự quan tâm vô hạn, anh quan sát hai bàn tay nhỏ xíu, hoàn hảo và những móng tay nhỏ xíu, anh gần như nín thở khi những ngón tay nhỏ xíu gấp qua bàn tay anh chặt chẽ một cách ngạc nhiên với sự nắm chặt phần thân, thậm chí trong giấc ngủ. Anh lướt một ngón tay qua cặp lông mày gần như không nhìn thấy, xuống gò má mềm mại, đến cái miệng hồng hé mở. Con trai họ gần như vừa một cách hoàn hảo trong đôi bàn tay to lớn của anh, mặc dù cậu bé nặng với một trọng lượng đáng kể là bảy pounds.

Cô dễ chịu hơn khi nghiêng người qua một bên, mỉm cười với Saxon khi anh cúi kính với sự quan tâm cô “Cậu bé không tuyệt vời phải không?”, cô thì thầm.

“Nó là điều hoàn hảo nhất mà anh đã từng thấy”, sự sợ hãi trong giọng nói của anh “Emmeline đã đi xuống quán tự phục vụ lấy cái gì đó để ăn. Anh gần như phải đấu tranh với bà ấy để lấy đứa trẻ ra khỏi tay bà.”

“À, bây giờ nó là đứa cháu duy nhất của bà ấy.”

Anh trông có vẻ hoài nghi, nhớ đến sự sinh đẻ của cô, nhưng sau đó anh nhìn vào đứa trẻ trong cánh tay và hiểu rằng cô có thể xem xét kết quả khi sự hiện diện tốt đáng được có sau sự nỗ lực ra sao. Sau đó anh mỉm cười với vợ, một nụ cười chậm rãi làm xương cô như tan ra “Cũng như thế này lần kế tiếp sẽ là một cô gái.”

“Chúng ta sẽ cố gắng hết sức.”

“Chúng ta vẫn chưa quyết định một cái tên cho đứa bé.”, anh nói.

“Anh có thể chọn tên thánh của anh. Em đã quyết định với tên lót của nó.”

“Là gì vậy?”

“Saxon, tất nhiên”, cô nói “Saxon Malone thứ hai. Chúng ta bắt đầu có một truyền thuyết gia đình mới, nhớ không?”

Anh chìa tay ra và nắm lấy tay cô, nghiêng người nằm bên cạnh cô trên giường và họ cùng nhau say mê ngắm nghía đứa con trai mình.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duong-ve-nha-the-way-home>